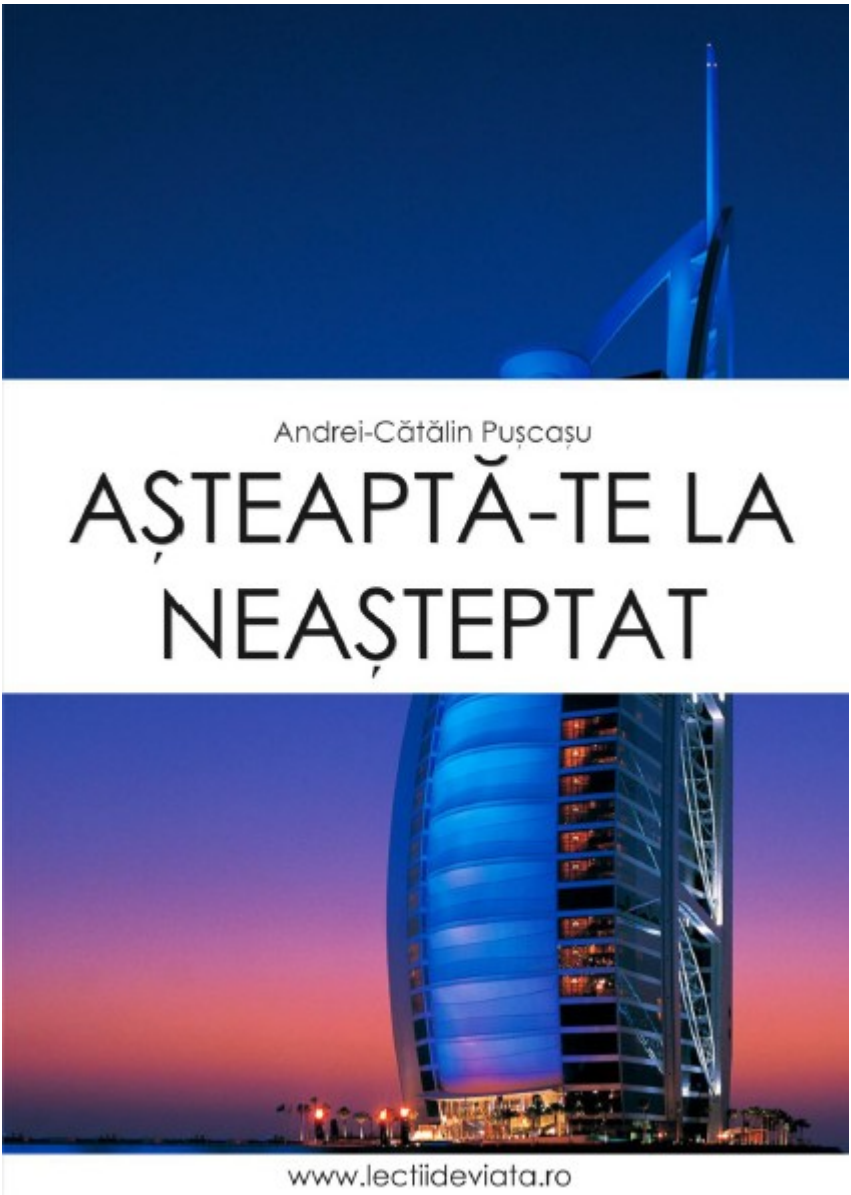

AŞTEAPTĂ-TE LA NEAŞTEPTAT
www.lectiideviata.ro

Cuvânt înainte

Această carte a fost scrisă pe parcursul a mai multor

ani de zile şi vine ca o încununare a lucrurilor pe care le-am învăţat de-a lungul timpului despre viaţă.

Este o nuvelă cu iz ironic, dar are în ea şi învăţături despre viaţă, întâmplări amuzante, chiar şi o frumoasă poveste de dragoste care te va înduioşa până în măduva oaselor.

Cartea va continua, este doar începutul unei serii şi îţi face cunoştinţă cu misterul necunoscutului zilnic, chiar de când deschizi ochii dimineaţa.

Nimic nu este conform planului, socotelile de acasă niciodată nu se potrivesc niciodată cu cele din târg.

Te invit să explorezi necunoscutul, să nu te aştepţi niciodată ca lucrurile să iasă într-un anumit fel. Ele vor ieşi aşa cum a fost să fie.

Totul va fi aşa cum a fost sortit să fie, totul se va-ntâmpla spre binele tău suprem, din fericire, fiecare alegere pe care o faci.

Capitolul 1 Intro

Se zice că trebuie să te-aştepţi la neaşteptat, deci am s-o iau ca atare şi am să merg mai departe, în deplin control, fiind eu însumi în acest răstimp.

Trăind anticipat, senzaţii vin, senzaţii trec, şi pleacă de parc-aş avea déjà vu peste déjà vu, şi devin din ce în ce mai realist, şi mă simt din ce în ce mai trecător, totuşi mai indiferent ştiind ce m-aşteaptă. Şi ce m-aşteaptă până la urmă?

Era un îngrijorător ceas de 3.00 prin ungherele mărginaşului cartier micro noaptea, mă mişcam abil cu adidas-urile printre mlăştinoasele gropi ce reconstituiau infidel imaginea unui traseu de munte, dar la un strat de ozon aproape de zero şi o vegetaţie aproape inexistentă, blocurile inestetice, într-o nuanţă închisă, cu o arhitectură primitivă, o imagine aproape pitorească.

În timp ce partea mecanică a creierului lucra la slalomurile printre gropi să nu-mi rup gâtul, partea de logistică dezbătea vizavi de subiecte mai puţin robotice…

mi-e dor!

Vruum! Mă trezesc mai ud ca de după un duş, din cap până în picioare, cu o apă rece ca gheaţa, şi cu un zâmbet colorat în apropiere, un ţăran cu două clase mai mult decât trenul a avut grijă să-mi facă o surpriză: „Fir-ai tu să fii de nenorocit!”

Da’ cin se crede, Andreea Marin? Să-mi fac mie surprize pân’ mă lasă ud, în toiul nopţii? Ahh, România mea dulce-amăruie, îmi trebuia mie plimbare la ora asta!

Tiptil, îmi văd de drum, îmi arunc privirea peste stradă căci aud lătrături enervante, şi observ claie peste grămadă câţiva maidanezi, zburători ce-şi făceau veacul în zonă şi săreau la maşinile care treceau în viteză mare, duc o viaţă interesantă, ce pot să zic. Distras în continuare de peisagistica sub lumina felinarelor, cu capul sus îmi continui direcţia, dorind s-ajung degrabă acasă, neştiind cu exactitate de ce, vreau doar s-ajung acasă… Opresc, ca de obicei la chioşcul din colţ, cu atenţia îndreptată spre sucuri, raftul doi – dreapta, atracţie neaşteptată pentru un Sprite la doză, îmi iau două şi o întind, timpul trece iar somnul e rezervă, aşteaptă să fie pus în teren. şi asta fac imediat ce ajung acasă, după rugăciunea zilnică de seară.

În timp ce-mi vedeam de drum, cu fiecare pas pe care-l făceam, aveam, în permanenţă, sentimentul că am mai trăit toate astea, sau că ar trebui să le fac în cronologia asta, că există deja planul stabilit, că eu nu fac decât să-mi urmez instinctele, dar, în acelaşi timp, ştiam că liberul arbitru e în situaţii ce ţin de noi, mici decizii pe care le luăm, pe moment sau în perspectivă. Aşa să fie? Oare există un plan măreţ, în faţa căruia fiecare îşi îndeplineşte instrucţiunile, iar dacă încearcă să-şi depăşească condiţia sau încearcă ceva ce nu era prestabilit, ajunge ca sorţii să-i fie potrivnici? Ca-n Romeo şi Julieta? Atunci, cum mai rămâne cu ambiţia, cu nelimitarea, cu autodepăşirea? Sunt toate concepte abstracte? Ne îmbătăm cu apă rece? Schimbările nu sunt binevenite, aici, pe Pământ? A fi pământean este o binecuvântare sau nu? Părerile ar putea fi împărţite, totul

se-nvârte în cercuri, ajung la aceeaşi concluzie de fiecare dată: suntem oameni.

Astea mi-s gândurile ce mă frământa în permanenţă, ce nu-mi dau pace, ce nu mă lasă să-mi trăiesc prezentul, ci să meditez asupra generalităţilor. Fac ceva ce n-ar trebui să fac? Ar trebui să-mi văd de treabă şi să merg mai departe, prefăcându-mă că nu se întâmplă nimic? Există riscul să deschid o cutie a Pandorei în condiţiile de faţă?

Şi, în timp ce îmi puneam aceste întrebări, somnul mă luă pe nesimţite. Am adormit. Somnul este singurul refugiu care mi-a mai rămas. În timp ce dorm, nu pot conştientiza situaţia, nu pot să mă împotrivesc, timpul trece, organismul se odihneşte, se reface, subconştientul îşi face datoria şi visele acaparează realitatea, o fac să dispară…

Ora 07.00 A.M. ceasul sună de zori, dar eu nu-l aud. Sunt prea afundat în vise, e prea dulce somnul.

Acelaşi glas, aceeaşi îmbrăţişare mă trezeşte, acelaşi sentiment de nesomn, acelaşi dezgust pentru cotidian. Şi, rutinic, îmi arunc picioarele în papuci, îmi limpezesc gândurile-mi adormite şi în graba mea reuşesc să o scot la capăt pentru a ajunge la timp, vise! Ca de obicei, mă mişc în reluare în primele minute, şi nu reuşesc să compensez timpul pierdut, totuşi continui şi nu dau înapoi, e un necesar, e o necesitate, e o obligaţie.

Arunc mâna-n buzunar spre cheile de la maşină, ceasverificat, portofel – verificat, o privire în oglinda, costumaţie impecabilă – verificat, cap pe umeri – lipsă, figură de copil – verificat.

În chinu-mi de-a deschide maşina, crezând orbeşte că închiderea centralizată este stricată, cu faţa şifonată de somn, observ printr-un gest inteligent de-a deschide ochiul că e cheia greşită, pfuu! Mă înarmez degrabă cu singurul card de la interfon disponibil asupra mi, deschid, alerg pe scări… parcă aveam un déjà vu sau mai curând o presimţire.

Un zgomot în van, totuşi sesizabil, îmi distrage atenţia. Mă opresc preţ de câteva secunde, linişte

funerală, îmi zic că mi s-a părut. Ajung să iau şi cheia potrivită, cobor scările de data asta mai atent, însă aceeaşi linişte, niciun zgomot, nicio presimţire.

Offff, tre' să mă las de sucurile astea intoxicate cu E-uri, mă cretinizez. Pornesc motorul, nu e necesar să-l ambalez prea mult, pare cald deja, hm! Paranoia mă îndeamnă să verific şi alte semne distinctive, însă o las baltă verificând ceasul instinctual şi accelerez în trombă cu agasante scârţâituri de roţi (arshh, cauciucurile mele Pirelli noi!), şi cum vreau să-ncep cu dreptul ziua, dau drumul la radio cd-ul meu tunat, cu un display de 7 inchi, touchscreen, cu adaptor bluetooth, port usb, ce este conectat la un Apple Ipod Nano Remixed For Fingertips cu touchscreen la rându-i, şi începe să ruleze o piesă numai bună pentru a-mi da starea de spirit necesară, vreau o piesă verde să mă îndemne la meditaţie, o piesă ce-mi creează dependenţă… dau random şi minune: Lloyd Banks fi. Jeremih – I don't deserve you… şi ritmu-i lent mă face să fiu mai profund şi mă relaxează:

I think I love you, don't let me get in the way (*Get in the way*)

Don't let me stop you girl, from doin your thing (*Doin your thing*) *Cause I don't deserve you* (*NO*!) *I don't wanna hurt you, play with your mind*

Have you runnin in circles, don't let me get in your way (*Get in your way*)

Yeah!

Ajung la timp… să văd că oamenii şi-au început şedinţa fără mine; de ce nu mă miră?!

Totuşi, un tuşit şi un scuze spus printre dinţi salvează aparenţele, mă aranjez, îmi scot tematica, laptopul, scornesc planul de afaceri la care ar fi trebuit să mă gândesc un întreg semestru, şi oprindu-mă o secundă din ce făceam, observ toate privirile din jur săgetându-mă. What the fuck?! îi confrunt cu privirea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, şi aud o remarcă seacă:

— Deci, domnule David, cum va fi?

Automat am conştientizat după tonul vocii sale, că nu

era prima dată când a adresat întrebarea cu pricina, damn! Încerc să par dezinvolt, şi neafectat de priviri, şi îl sfidez:

— Aveţi din întâmplare o priză prin apropiere, mi-a murit bateria la laptop acum! sorbeam momentul…

— Acum? Dar… bine, continuăm şedinţa! (idiotule, tre’ să ai tu scoatere de fiece dată!). Domnule David, dumneavoastră veţi avea onoarea să prezentaţi proiectul imediat după ce domnişoara Ionescu ne prezintă agenda pentru dezbaterile de astăzi, spuse Corbul.

— Prea bine, domnul meu! mă urăşte măscăriciul, îmi zic în

Z> 5”.

gând.

Contemplam spre orice peisaj, orice obiect, orice ticăit al pixului, orice, numai proiectul nu-mi stătea în minte, o zguduiam ce să mai! Îmi veni şi rândul, după ce domnişoara Ionescu a început să prezinte plictisitoarea programă pentru săptămâna în curs „în primele momente ale zilei trebuie să ne fixam prioritătile”, „marketingul are nevoie de idei inovatoare, trebuie să se axeze pe gusturile celor dornici… clientul nostru, stăpânul nostru”, etc.

Urmez.

Şi aud iarăşi, dintr-un colţ, vocea măscăriciului, adică a

5 5 „9”.

domnului asociat, domnul Panait, rivalul meu june. Înnebunit de indiferenţa mea şi clocotind sub masca de domn, mă invita în faţa tuturor să le prezint minunatul plan de restructurare – dezvoltare a firmei. Ei bine, cu temele nefăcute tot nu-mi este jenă, mă bazez pe puterea mea de improvizare şi imaginaţia bolnavă care de multe ori m-a scos din cea mai adâncă prăpastie, aşa că îmi iau figura unui cultivat, prea-interesant, atotcunoscător în ale muzicii şi a pieţei actuale, încep cu un „bine v-am găsit, dragii mei şi am continuat cu enşpe principii despre artişti şi nevoia de o schimbare în peisagistica actuală de pe piaţă muzicală, despre falsa moralitate, despre mercenariatul

altor case de discuri şi alte chestii pe atât de uzuale, pe atât de neinteresante.

Încerc să reduc pe parcurs din cuantumul de vrăjeala pe metru pătrat, întrerupt din frază în frază de „scumpul meu asociat ce-mi fluiera sus şi tare să trec la subiect, şi în cele din urmă, împins de împrejurări îmi amintesc de-o carte antică, desprăfuită de mine din librăria bunicii ce avea un titlul sugestiv „Clasicul rămâne clasic”, şi îmi jubilează mintea să diversific artiştii aflaţi sub casa noastră de discuri, să încercăm să facem transferuri, oferte tentante şi să tatonăm orice artist ce îi expiră contractul în viitorul apropiat, şi chiar mai bine de atât, să mai căutăm să amortizăm astfel de investiţii şi prin promovarea de artişti noi şi nemaiauziţi, jucând la loterie practic.

Auditoriul n-a avut o reacţie tocmai ostilă, toţi reuşeau să schiţeze un zâmbet, să se consulte între ei – aprobând prin mişcări ale capului, toţi, cu excepţia asociatului care a rămas încremenit, neaşteptându-se la o asemenea propunere. Îl vedeam cum strângea din dinţi şi-l picurau sudorile fără voia sa, trădându-l şi preluând iniţiativa de-a mă aproba, schimbându-şi la 180 de grade atitudinea. Fals! Căută să mă sape, el e genul de persoana conservatoare, nu îi plac riscurile, nu îi plac jocurile de noroc, iar eu am propus practic unul, şi unul prea riscant chiar pentru concepţiile mele. Se gândeşte probabil „cine se crede şi junele asta de vrea să-ntoarcă firma cu fundu-n sus, e exagerata de data asta ideea!”

E totuşi constructiva alternanta asta bine – rău, conservator – novator, good cap – bad cap, fiecăruia i se potriveşte manuşa rolul, şi se creează un echilibru necesar, ne limitam reciproc şi nu avem tendinţa sa abuzam de putere. I-am citit pe fata dezacordul, şi toată aceea forfota în ajutorul valului de schimbare ce l-am propus a fost doar o formalitate, mă va chema în biroul lui în XX minute după încheierea şedinţei, va tipa ca un descreierat şi va scoate flăcări pe nas, ha ce amuzament m-aşteaptă spre disperarea lui. Dar mă va lăsa, a avut o poziţie în public şi ca să nu para nebun, şi-o va menţine temporar, şi desigur

să-mi arate cât de asociaţi suntem şi că suntem egali în drepturi asupra a tot, pa dracu’! Are tendinţa de-a se implica şi de a da 110 % pentru interesul său şi pentru a-şi umple buzunarele-i de preot pana la refuz, îl doare pe el în cot de egalitate, de aşa-zisa prietenie ce ne-o afişam când ne îmbătăm crunt, ca porcii!

Ei bine, mândru fiind de capacitatea mea de-a mă scoate cam de fiecare dată, mă aşez la locul meu, în celălalt capăt al mesei cu schimburi de priviri cu Corbul (Panait, pana – pasare – corb), care ar musca din bordura în momentul de faţă! Ha-ha! Se termina în cele din urmă şi şedinţa, şi nici n-apuc bine să-mi citesc ziarul, că-mi şi suna-n secunda doi telefonul, ghici cine?

— Panait sunt, mişcă-ţi fundul în biroul meu! (boule) închizându-mi telefonul în nas.

— Imediat, Pana… nici n-am apucat să-i răspund ca auzeam sunetul tonului de ocupat, spunându-mi: tipic ceauşistului.

Îmi scot din bar un Jack fals (luat cu japca de la un vameş corupt), îl sorb cu plăcere şi cu o viteză fantastica de-am crezut că-mi ia foc limba, şi după un oftat binevenit mă ridic de la biroul prăfuit (am s-o biciuiesc pe femeia de serviciu într-una din zile!) cu gândul ca tre’ să mă cert începând de luni dimineaţa, sper să n-o ţin aşa toată săptămâna, neah!

Intru brusc în birou, şi rânjesc spre Corb care se făcea c-are treaba (iar o freacă), în timp ce uşa din spatele meu se trânteşte (după cum am vrut), şi Corbul tresare de parca s-a trezit atunci din somn.

— Bună dimineaţa, domnule asociat! zic eu, în zeflemea.

— Bună ziua, bună dimineaţa era când am venit eu! replica satisfăcut ca scos maxima vieţii lui.

— Cărui fapt îi datorez oroarea, pardon onoarea? (tu ai vrut-o). Ridicând o sprânceană, fixându-mă cu privirea, prefăcându-se că n-a auzit nimic, de fapt n-are replica, îmi spune:

— Ia un loc, te rog! Avem atâtea de discutat, nici nu-

ţi imaginezi.

— Să nu-mi zici ca iar ai probleme cu Diana!

— De fapt, nu!

— Atunci ce e, bătrâne? Să ştii că nu-ţi pot vinde acţiunile, dacă despre asta este vorba.

— Hai lasă gargara şi lasă-mă să trec la subiect, n-am timp de pierdut! cu un aer de copil chinuit

— Sunt numai urechi.

— În legătură cu propunerea ta de astăzi, sper că nu ai de gând s-o pui şi-n aplicare, nu-i aşa? Adică nu în totalitate cel puţin, am dreptate?

— Ba chiar am gânduri serioase în legătură cu ce am propus, consiliul a fost de-acord şi inclusiv tu… din câte-mi amintesc.

— Am spus da ca să nu par ridicol, nu fi idiot! Ai să te prezinţi săptămâna viitoare la şedinţa cu o nouă propunere care, inevitabil, o va înlocui pe actuală, şi toată lumea va fi fericita, inclusiv eu.

— Mai, sigur n-ai nicio problemă cu Diana?

— Nu! Şi încetează să mă mai iei peste picior cu cea Diana, suntem în regulă, spune-mi da şi dispari din biroul meu.

— Ia-o uşor! Nu încercam decât să aflu supărarea ta, în plus mi-ai spus că nu eşti fericit!

— Ieşiii! Aştept totuşi să te răzgândeşti, sigur nu va merge…

— Totul până la proba contrarie, dragul meu!

— La revedere, tâmpitule!

— Mulţumesc, au revoir, mon ami!

Am reuşit să scap cu viaţa, mulţumesc Doamne! Îmi spun totuşi c-a ieşit bine, spre deosebire de alte, discuţif purtate cu el, a fost chiar calm acum, hmm. Pe lângă toate astea, ies în reluare din birou, las uşa deschisa spre disperarea lui şi auzindu-l cum urla, putând fi uşor confundat cu George of the jungle. Ha-ha-ha! Plec în cele din urmă cu gustul victoriei asupră-mi şi îi fac din ochi secretarei sale, iar ea îmi lasa în buzunar un bileţel: „Bravo gagiule, ştii să faci o femeie fericita. Propunerea

mea rămâne în picioare, să ştii”. Arunc bileţelul în primul cos de gunoi întâlnit, după ce-i dau foc (doar nu m-am tâmpit să las aşa ceva la vedere), şi îi cer secretarei să-mi trimită o lista pe e-mail cu numărul de telefon, numele şi motivul celor care-au sunat pana în momentul respectiv. Mi-a răspuns prompt cu un scurt „imediat, domnule David”, iar eu i-am mulţumit şi mi-am văzut de gândurile-mi pe măsură ce m-apropiam de biroul meu. După ce-mi deschid agenda, observ un lucru însemnat în dreptul datei de astăzi, 5 august 2007 însă nicio menţiune, mda! O sun pe secretara, şi-o rog să investigheze misterul, să-mi sune pana şi administratorul de la bloc pentru a afla. O rog ca să preia în continuare apelurile şi că nu pot fi deranjat decât dacă e urgent, motivez pe motiv că am o tonă de lucruri de făcut şi nu ştiu cu ce să mai încep. Da’ sigur, am un chef nebun de lucru luni dimineaţa, dar tre’ să salvam totuşi aparentele, nu-i aşa?

Arunc o privire per ansamblu asupra biroului, e relativ mic, chiar minion în comparaţie chiar şi cu a unui simplu angajat, modest, fără led-uri întinse pe pereţi, fără enspe mii de camere montate la vedere pentru a crea inhibiţie, fără Picasso-uri, Rembrandturi sau Mona Lise agăţate de vreun designer cu vreun seif ascuns, nu, chiar deloc. E un spaţiu practic pentru ceea ce am de făcut, un birou în partea frontală, prevăzut cu suport pt monitor, 2 sertare laterale şi unul central cu yale, un dulap în stânga pentru documentaţie, un scaun directorial, unul simplu în partea opusa şi câteva flori pe ici pe colo ca să atenuez din sobrul creat de simplitate. Nu am nevoie să fac impresie artistica, fără efecte speciale, fără exagerări, fără! Nu am nevoie să ies în evidenţă, prefer să-mi păstrez anonimatul, nu m-ascund, însă n-am nevoie de-atâta atenţie, mă simt în largul meu în umbră. Deodată suna telefonul, era secretara:

— Domnule David, va căuta un anume domn Traian, spune că e urgent, ce fac?

— Poţi să-i faci legătura, mulţumesc! spun cu o siguranţă care nu o aveam, în timp ce încercam să-mi

amintesc cine e acest Traian

— Buna… ziua, domn… ule David! cu câteva intermitente

— Bună ziua! replic, neştiind încă cine e şi ce vrea, însă având certitudinea ca suna de pe un mobil, nu se afla într-o zonă cu semnal şi aşteptând să-mi spună ce vrea.

— Nu cred că mă cunoaşteţi personal, dar veţi avea ocazia, fie că o veţi dori sau nu.

Am rămas perplex la auzul cuvintelor distorsionate calm spuse.

Continuaţi, vă rog! cu un calm care iar nu-l aveam

— Am să vă sun în fiecare zi, dar convorbirile vor fi scurte, să nu mă depistaţi, oricum îmi voi schimba locaţia de fiecare dată. Astăzi am să vă dau un singur indiciu: tinctura de iod. Şi mi-a închis în nas, al doilea trântit în nas pe ziua de azi, ce bucurie! Cine-o fi individul? Ce-o fi vrut să zică prin tinctura de iod? Ce-o fi vrând de la viaţa mea? îl cunosc? Nu, a zis clar că nu ne cunoaştem, dar el mă cunoaşte pe mine, evident mi-a fost prin preajma, din alte surse nu ştiu de unde ar fi putut, întotdeauna am evitat s-apar prin articole, să dau interviuri sau să mă fac public. Deci poate fi oricine, însă CINE? Şi totul a început cu sunetele ciudate din scara blocului…

Am senzaţia că gândul ăsta mă va urmări în următoarea perioada, şi nu cred că e vreo gluma proasta de-a Corbului, nu e genul lui. Ehh, ducă-se! Am şi altele pe cap în momentul ăsta, sunt sigur că se va afla în cele din urmă, dacă nu persoana, măcar mesajul care vrea să mi-l transmită, şi pare ceva serios. Timpul îmi va avea grija să-mi răspundă la fiecare întrebare în parte, fără îndoială e asta.

Trecând peste una – alta, dând la o parte orice gând, îmi reiau încet activitatea zilnică, cu un minimum de efort în plus, ziua de luni reuşeşte întotdeauna să scoată ce-i mai rău din tine, weekendul sigur e de vină, te dezobişnuieşte odihnindu-te, paradoxal… nu-i aşa? Am de început câteva rapoarte asupra situaţiei actuale, am artişti care stau practic la cozi, îmi bat la uşă, îi dau afara… şi-mi

intra pe geam, le spun ca nu putem concretiza nimic – mă trezesc întâlnindu-mă cu ei şi prefăcându-se de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, şi de multe ori admir şi chiar promovez ambiţia asta! Cu astfel de oameni poţi munci în condiţii optime, la standarde nu tocmai joase, şi îţi scot un material valabil pentru piaţa, dar n-am cum să promovez pe toată lumea şi nu deodată, asta trebuie să se înţeleagă şi de multe ori este omis.

Eu mă ocup de grupurile mai din generaţia mea, mai pe gustul meu, Corbul are grija să-i perie şi pupe pe clasicii săi, nu şi-i scoate din vizor nici pentru o clipă, ar veni şi din medical la o lansare oficiala de-a lor pe gerul bobotezei! Cei din generaţia mea, cei înţeleşi numai de cei care vor să înţeleagă, au atitudine, au perseverenta, încăpăţânare, una constructiva de multe ori, îmi place maxim să mă contrazic cu ei, de fiecare dată ambele părţi au câte ceva de învăţat, iar rezultatul e impecabil. Ei sunt artiştii de talie mijlocie, direct din strada, cum îşi zic ei, bagabontf, persoane cu vârste minime şi experienţa deloc neglijabila, persoane care simt ce afişează, şi simt în acelaşi timp nevoia ca să-mpartasească şi alte lucruri decât cele ideale, înfăţişate în melodii de mare tam-tam din industrie. Scopul, unul nobil ce-i drept, este să deschidă ochii şi celor ce sunt prea orbiţi ca să vadă, prea închişi să înţeleagă, ce să mai vorbim… nişte băieţi de milioane!

Capitolul 2 O poveste fără sfârşit

Ziua a trecut, a sunat clopoţelul, şi imediat m-am aruncat în maşină, diplomatul şi catrafusele le-am lăsat pe locurile din spate, mă duc să dau o raită prin oraş, o plimbare nocturna n-ar strica, cu maşina de data asta!

Şi să-l păzească sfântul pe cel de-aseară să-l întâlnesc pieton că va fi vai şi amar de pielea lui, n-aş vrea să fiu în locul lui într-un portbagaj, cu un calus în gură, agăţat la marginea oraşului, lăsat liber în pustiu, îmbrăcat în Adam, ha! Dar lăsând vendeta neconstructiva la ora asta, stomacul îşi cere dreptul, şi drept urmare tre’ să-i fac pe plac, foamea conduce cu 3-O, opresc în vecinătatea unui

cafe-bar, îmi comand o bere fără alcool, şi un meniu sofisticat de nici nu ştiu să-l pronunţ, m-am dat străin şi i-am arătat cu deştu' ospătăriţei să nu mă fac de ras. Am cinat, am reuşit să dau pe gât şi berea cu destula pofta, am cerut nota, şi m-am plâns ospătăriţei

— I have dollars, how much is the check, miss?

— Ui uant lei, dom'le! Gimmi lei, acusha! Cu un accent mai moldovenesc decât în mahalaua Chişinăului

— Here 10 dollars, keep the change, afurisito!

— Ceea? Ai zis că nu ştii romană… stai, dom'le! Ahh, niesimtzitu'!

După fericitul episod, am ieşit preafericit cu un gând triumfător de justiţiar, înaintam inert cu capu'n nori spre maşină.

Ce servire impecabila, ce ospătăriţa amabila, ce mâncare delicioasa, ce mai ce! Vă trebuie vouă cotlet de mignon şi asparagus în mijlocul cartierului, când omul de rând n-are bani nici pentru a trece strada, al naibii de hoţi!

Fiind cât de cât împăcat cu mine însumi şi cu ghiozdanul plin, pun cheile în contact, maşina-mi tot bâzâie să-mi pun şi centura, observ că mai am prea puţina benzina, aşa că-i dau satisfacţie motoraşului şi mă duc la primul, peco care-mi sare în cale. Iau pompa, nimeni în jur, încă un pic şi treceau capitele de fan ca-n vestul sălbatic, mă duc la casă, don'şoara de-acolo era ocupata să-i povestească la telefon probabil unei mahalagioaice, ce machiaj şi ce mascarra şi-a luat şi cât de incredibil de bine îi sta, nici nu mă baga în seamă, aşa că fac bine, iau o milka, o rup ostentativ în faţa ei şi încep s-o mănânc în timp ce ies şi, uif să plătesc benzina şi ciocolata.

Acum, destule capricii pentru o zi, e necesar să trec şi la lucruri serioase: 074, formez cu o agilitate şi rapiditate demnă de invidiat, şi aştept preţ de câteva secunde pana s-aud vocea delicata ce-mi alina şi cele mai negre gânduri de fiecare dată. De data asta puţin răguşită, dar tot cu acel calm şi rezonanta îndrăgibila: „Alo, buna!, deja-mi creste pulsul şi simt că n-aş putea rezista fără acest sunet, ezit să răspund de îndată şi-aud din nou:

— Ce faci?

— Buna seara, don’shoara mea! Nu la fel de bine ca tine…

— Nu la fel de bine ca mine? Ce te face să crezi c-o duc pe roze? Nu auzi ce voce am? Sunt suspecta de gripa…

— Iar eu sunt suspect c-aş fi înnebunit, care pe care deci?

— Înnebuneşti? Adică eşti nebun, ce tot aiureşti acolo? Daviddd!

Da, nebun… după tine!

— Ahhh, ce sperietură am tras! Îţi place să te joci, mustăciosule, las că-ţi arăt eu ţie!

— Hehe, că tot veni vorba de arătat, hai să-mi arăţi cât de sclipitor poţi zâmbi. De data asta să nu mă mai întrebi de ce am ochelarii de soare la mine… ok?

— Bine, prinţule… să fie într-o oră! Ştii tu cum sunt fetele, tre’ să ne dichisim, aranjam, fardam…

— De parcă nu v-aş cunoaşte mai bine! eu pe un ton superior, atotcunoscător în ale femeilor, da sigur…

— Dac-ar fi vorba ca un bărbat să scrie o carte despre femei, ar, scrie 200 şi ceva de pagini goale, nu ar şti ce, îţi spun! de data asta parcă nu i se mai auzea nici răguşeala din voce, era mult prea convinsa de ce spune.

— Ca întotdeauna, cu replicile la ciorap… nu te desparţi de ele nicio clipă! lăsând eu garda jos de data asta, trebuie să ştii şi când să o faci, mai ales când e constructiv, cel puţin mă prefac ca o las jos.

— Închide mai repede pana nu mă enervez cu nervii, şi lasă-mă să membrac, don Juan!

— Căput! Am închis, să trăiţi!

Am făcut o raită în cea mai mare grabă pe acasă pentru a scoate jegul din mine, nici nu mai ştiu cum am urcat scările sau când am deschis şi închis uşa, sau dacă am făcut asta şi n-am intrat de-a dreptul prin zid… Adidas gel de dush – da, H & S Cytrus – da, să-i dăm drumul!

Zis şi făcut, cantam sub dush „Se fresh and so Clean – Outkast”, gândul îmi zbura departe sub miros proaspăt de lămâi, emanat de la şampon, şi brusc prin sticla sablata

de la cabina de dus se strecoară un oarecare zgomot, îmi dădea impresia că ar fi vorba despre unde ultrascurte. Mi-am scuturat capul şi mi-am spus că e vorba doar de imaginaţia mea bogata, aşa c-am sărit la atac spre prosop, mi-am băgat picioarele în papuci… şi ajung la tine, Claire!

Coborând scările destul de relaxat, de data aceasta, căci am reuşit să mă încadrez în timp (incredibil!!), îmi spuneam în gluma: „dacă am reuşit să plec din casa la timp, se-ntâmplă ceva neaşteptat şi tot voi întârzia până la urmă”.

Împing uşa scării cu forţa, mă, asigur stangadreapta, spre a vedea lumea din jur, trag aer în piept… tocmai am respirat aer jegos de combinat! Fac abstracţie de asta şi reuşesc să intru în maşina fără vreo problemă tehnica în care mi-aş încurca urechile pe loc, după ce fac o verificare de rutina a cauciucurilor, îmi verific oglinzile laterale, oglinda retrovizoare, poziţia scaunului, a volanului – vertical şi axial.

Aceasta bijuterie, pe care am cumpărat-o fără să mă uit la bani, căci a fost dragoste la prima… scânteie a motorului, a intrat în posesia mea după ce-am vizitat un salon auto, eu ştiam piaţă… dar n-o văzusem pe viu. Era vara lui 2007 şi avusesem o întâlnire de afaceri în Detroit, unde din întâmplare era şi salonul auto unde toţi constructorii auto îşi fac apariţia pe simţite sau nesimţite, pentru a se lauda cu ce au mai frumos. Cum maşinile americane nu au un impact prea mare asupra europenilor, în special romanilor, pentru că nu sunt Tdi, nu consuma puţin şi nu au forme prea fluide, mă simt deja cu un spirit şi o atitudine nu tocmai conservatoare, îmi plac ideile noi, îmi place noul, îmi place să diversific, îmi place să cunosc oameni noi, de la fiecare ai cate ceva de învăţat, important e să ştii ce să iei mai bun de la fiecare. Revenind la oile noastre, o maşină americană are nişte trăsături mai grave, este sculptata mai mult decât este fabricata, cel puţin din viziunea europenilor, astfel am ajuns şi prin zona General Motors unde m-am ciocnit de conceptul Chevrolet Volt. Când mi-a intrat în raza vizuală, cu o panorama mai

dezvoltata decât un obiectiv de Sony… nici fetele sumar îmbrăcate, mult spus îmbrăcate, n-au reuşit să-mi mai atragă atenţia.

Era el… Chevy-ul, îmbrăcat într-un argintiu cu reflexe negre, avea toate reflectoarele pe el, din orice unghi ai privi la aceeaşi concluzie ai ajunge… este o capodoperă. Da, este o capodoperă! Şi as mai spune-o încă o dată, sau de fiecare dată când aş fi întrebat ce părere am despre aceasta maşină. Este o replică la Toyota Prins, prima maşină de serie Hybrid, şi Voltul are ca sursa de energie primară electricitatea, stocată în baterii Li-Ion, spre deosebire de Ni-Mh, livrata de un generator electric pe post de propulsor, în timp ce un hybrid convenţional livrează printr-un motor termic şi unul electric, Maşina reuşeşte să utilizeze energia electrică stocată în bateriile Li-Ion 64 de km! Interiorul este de un gri în combinaţie cu alb şi negru… consola este de tip touch-screen, cu o ergonomie de invidiat, şi de asemenea, două displayuri color, jante de magneziu de 18 inci, dotat cu un mini-eleron foarte elegant şi discret, panoramic (geam situat în locul tavanului – fumuriu), faruri şi proiectoare de ceata bine desenate cu un albastru strălucitor şi plăcut la vedere, semnalizatoare în oglinzi.

Este o adevărată minune a tehnologiei, high-techul mă da peste cap, aşa că am reuşit să mă ataşez repede de aceasta maşină, am făcut tot posibilul să o fac a mea, deşi maşina este propusa pentru fabricarea în serie de abia în 2010, eu am reuşit asta mai devreme. Cum? Aveam un pont de la un prieten că îl are pe bossul de la GM la mana, un fleac… bossul s-a complicat prea mult cu o angajata de-a lui, angajata care lucrează în construcţii şi face bordura, şi a lăsat-o însărcinată, ea a păstrat copilul, e răsfăţată, întreţinută, în necunoştinţă sotiei sale… domnul GM i-a cumpărat tăcerea. Şi cum mai este? Vă spun eu, în rahat şi dacă nu-mi va da un exemplar de Chevrolet Volt va fi pana în gât! Dacă am dat informaţia la New York Times, va prinde pagina apoi în toate ziarele de scandal şi… s-a zis cu el!

Am cugetat îndelung în seara de după întâlnirea cu Chevyul şi am pus la cale un plan bine definit, din punctul meu de vedere şi al complicelui meu, am luat amănunt cu amănunt, fir cu fir, detaliu cu detaliu ca să-l pun la punct pe GM şi să-mi iau maşina, să simt şi eu ca trăiesc, căci Voltul acum este deja un tel în viaţă, îl aştept mai cu ardoare decât aşteaptă un combinist ziua de salariu. Am luat legătura cu omul meu de legătura care va pune planul în aplicare, eu nu mă murdăresc pe mâini, am oamenii mei… sunt făcuţi pentru asta, eu sunt făcut de-a scoate planul, ei sunt pentru a-l pune în aplicare. Toţi au câte ceva de câştigat, complicele notorietate pe piaţa neagra, omul de legătura bani cu care s-o ducă bine pana iese la pensie, eu… să-mi văd visul cu ochii şi GM are de câştigat experienţa. Cine l-a pus să se ducă la curve de lux? Eu prefer amantele fără proxeneţi, un om în plus, informaţii în plus, şanse în plus ca pereţii să aibă urechi!

E seara. Au trecut deja două zile de când am scornit planul de-a fi primul roman cu un Chevrolet Volt, primul latin la volanul unui concept, primul care să-l facă pe bossul GM. Am trecut prin hypermarket, m-am alimentat cu multe cutii de energizante, ţigări, Heineken şi vitamine, sunt pregătit să pun ultimele detalii la punct, am mai făcut nişte mici afaceri care să-mi asigure banii necesari investiţiei, am dus telefoanele mobile la curăţat, Fbi-ul şi Cia-ul sunt în aer mai ceva decât Andrei… am pregătit banii, proaspăt spălaţi – sunt un tip igienic, am găsit oamenii dispuşi să-mi sara în ajutor şi-n buzunare.

Curtis şi Spider, ora 1 a. m, îmbrăcaţi complet în negru, într-un Buick negru, o maşină destul de întâlnită la ei, un fel de Logan la noi, pentru a nu atrage atenţia, sunt ochi şi urechi în apropierea casei domnişoarei târfe, biletul meu spre fericire şi spre Chevy. Ca doi profesionişti ce se considera a fi, erau gata de a surprinde din moment în moment informaţii preţioase pentru mine, orice poza, înregistrare audio a celor doi porumbei, se consulta în legătură cu… virilitatea fiecăruia şi numărul de partide de sex oral de care au avut parte pana în prezent. Idioţii! Nu

au idee ca eu la rându-mi le-am plantat microfoane şi camere spy prin toată maşina şi zona… doar nu sunt idiot să-mi pun toată încrederea în ei. I-am plătit bine, dar ştiu ca omul dacă nu lucrează pentru el nu face o treabă de calitate, şi nişte mercenari ca ei sunt nişte oameni de o speţă joasa, nişte târâturi. Aşa că-mi iau la îndemâna microfonul şi strig:

— Ticăloşilor! Ascultaţi ce spune amanta lui GM şi lăsaţi minciunile! Sunteţi nişte impotenţi, cum aţi putea voi să aveţi parte de sex oral? Poate aţi vrut să spuneţi numărul de limbi date până-n prezent. Şi la ce limbi ascuţite aveţi, sunteţi profesionişti.

— Dar şefu’, zise Curtis, nu vorbeşte nimeni în casă, ce vrei să ascultăm? Greierii?

— Pune mâna pe camera şi uită-te ce se-ntâmplă în casă, poate nu mai funcţionează microfoanele.

— Îndată, şefu’! zise Spider. Să-l sparg pe şeful ăsta că-i mai pisălog decât o virgina!

— Te-am auzit, haimana! Pune mâna şi fă-ţi treaba ca altfel te plesnesc de-ţi bâlbâie fălcile.

Şi într-adevăr după cum mă aşteptam, microfoanele nu mai funcţionau de la microfonie şi interferente, se folosea multă tehnologie în casa domnişoarei fata-mare, şi văzând ca doamna îşi pregătea o costumaţie în care nu s-ar fi spus că ar putea dormi în ea, căci era vorba de piele şi cizme cu toc înalt şi bici, latraii au dat record.

— Uu, curca sa pregăteşte să fie arsă! Hahaha, rase ca un porc Spider.

— Se pare ca domnul GM este cel dominat, iar curca e stăpâna. Perverşii! zise cu îndrăzneală Curtis.

— E prima dată când primesc bani să mă uit la o scenă porno!

— Taci şi fii atent că ajunge GM în scurt timp, broscoiule!

Domnul GM îşi face apariţia într-un Caddilac Escalade, cu jante de mărimea unui Smart, în negru, cu geamuri fumurii… ajunge în viteza, parchează în faţa casei. Se da jos încet din maşină, îşi arata silueta sinistra,

la un 1, 80, cam 85 de kg, corp atletic, lucrat la sala, îmbrăcat la 4 ace, se strecoară cu agilitatea unei gazele, intra, deschizându-şi singur calea – se pare că avea cheia.

Nici nu-şi face bine intrarea, ca doamna – stăpâna lovi puternic cu biciul împrejurimile, şi Gm scoase un zgomot de plăcere, se pune în patru labe şi începe să fugă prin casa ca un porc care urmează să fie tăiat, iar doamna după el, punându-i piciorul pe spate, îl punea să-i sărute încălţămintea. Tot acest cadru devenea de-a dreptul grotesc, parca ne întorceam pe vremea când existau sclavi şi stăpâni… dar lor le provoca o plăcere arzătoare după cum observam. Concentrat fiind la scenele ce mi se înfăţişau în faţa aud brusc în casca:

— Chhh, şefu’, Roger!

— Spider, trai-ţi-ar familia, strângi înregistrarea, ce naiba doreşti de la mine?

— E nevoie să fim atenţi la obsedaţii ăştia? Îmi vine să vomit de acum.

— Eşti şi sensibil fir-ai tu să fii? Ai şi tu o latură sensibila şi nu ştiam?

— Nu, e de la burrito, şefu’!

— Stai în maşină şi fii atent sau încheiem aici înţelegerea!

— Gata, şeful! Mânca-ţi-aş gura ta! Is pus pe treaba…

Domnul Gm, se ridica brusc din poziţia de dominat, şi o puse la pământ pe doamna-cutare, luând biciul şi repetând exact aceleaşi mişcări ca ea, se pare ca le plăcea să facă cu schimbul. Toate ca toate, îl şantajez eu pe obsedat pentru perversiuni sexuale cu o necunoscută, dar unde-i copilul? Am făcut rost de analize de la spital, la inima doctorilor nu ajungi decât dacă le arăţi hârtii, verde e culoarea lor preferata, mă jur. N-a fost o misiune tocmai uşoară, căci a reuşit să le ascundă destul de bine, dar am făcut săpături destul de adânci pentru a ajunge la ele, mai existau nişte copii despre care el nu ştia, şi bine ca nu s-a informat, n-aş mai fi avut acum Voltul, şi ar fi fost păcat. Doctoriţa mi-a dat analizele cu un zâmbet pe buze, şi-o licărire în ochi, îi curgeau balele după miile de dolari ce

urma sa i le dau după ce le verificam autenticitatea. I-am pus plicul în buzunar, a numărat banii, s-a declarat mulţumită, le-a dat binecuvântarea, ca s-aibă parte de ei şi a plecat într-un mers de oligofrena… aveam îndoieli în privinţa ei, nu ştiam dacă ea e pacienta sau doctorul.

Dar să revenim la domnul GM şi la aventurile sale în casa morţii. Era un tip destul de bine construit, atât de la sala, cât şi de la mama natura, cu trăsături destul de bine creionate, ochii simetrici, nici prea mici, nici prea mari, de un albastru intens, sprâncenele groase şi negre, fata lunguiaţa, barba despicata, cu o barbă de 3 zile, cu un stil destul de exclusivist, lucru şi normal pentru statutul său. De-ar şti lumea ce-i poate capul, dar eh… nu mă interesează pe mine moralitatea sa ci maşina ce urmează s-o producă firma lui în 2010 în serie, şi faptul ca 3 ani de zile voi fi singurul om de pe planeta ce-o deţine! Asta da lucru incitant şi exclusivist.

Trece o oră de monstruozităţi din partea celor doi parteneri în căutare de senzaţii tari „alăturf de noi, în căutare de poze tari! Aşteptam cu îndelunga răbdare să apară şi copilul, şi să prindem poza – filmarea ideala cu acel copil în braţele lui GM. Apare din senin în peisaj o cucoana la vreo 40 de ani, ce împingea un căruţ prin zona, se pare că l-a scos la plimbare cât cei doi şi-au făcut de cap, presupun că era vorba despre bona, şi suna la uşa insistent, ştiind probabil ca cei doi vor auzi mai greu datorită activităţilor constructive. Se pare ca domnul arata intact, în costum negru, imaculat şi neşifonat, frizura aranjata, a răspuns la uşa şi n-a mai aşteptat să intre în casă – a luat copilul în braţe. Moment potrivit, o serie de poze au invitat intimitatea acestuia, nesesizate de el, bineînţeles, n-are idee ce i se coace, şi au prins exact ce aşteptam cu nerăbdare de câteva zile: el cu bebeluşul în braţe! Un sentiment de uşurare mi-a invadat atunci trupul şi deja mă visam la volanul maşinii pentru care aveam o erecţie de fiecare dată când mi-o aminteam, cu o viteză de croaziera, geamul puţin lăsat, briza lovindu-mi prietenos parul – amintindu-mi ca trăiesc cu adevărat.

Cu toate afacerile încheiate, cu poza făcută, îi chem pe cei doi prostfesionişti la raport spre a verifica produsul finit, şi nu în ultimul rând pentru a le face plata, căci îmi place să fiu un om cinstit, în limita bunului simţ.

Cei doi dau navala în biroul meu de parca ca o furtună, îmi arata instantaneele, erau cât se poate de clar ce va urma… partea cea mai delicata a operaţiunii – valorificarea pozelor, şi asta va fi făcută aşa cum ştiu eu mai bine, adică cu delicateţe.

— Cum sunt şefu'? spuse Spider pe un aer de om satisfăcut

— Sunt aşa cum ţi-ai dorit tu să fie? Sunt din unghiul potrivit?

— Sunt excelente, dragii mei! Aveţi şi voi ceva la care vă pricepeţi cu adevărat bine! Vă felicit! Uitaţi ce vi se cuvine! Şi le întind plicurile celor doi, strângându-le apoi mâinile şi mulţumindu-le încă o dată pentru că mi-au venit în ajutor.

— Va salutam domnule David! Ne a făcut plăcere să lucrăm pentru un domn ca tine.

Cei doi şi-au ridicat pălăriile în semn de salut înspre mine, eu i-am salutat cu o reverenţă şi-am trecut direct la a revedea pozele, filmările, conversaţiile, şi tot ce-mi putea folosi pentru a-mi duce planul la îndeplinire. Ce-a fost mai greu a trecut, ce e mai greu urmează.

Triingl Triiing! Se aude violent un sunet de ceas ce mă trezeşte la bruta realitate. Se pare c-am adormit pe birou, studiindu-mi materialele, nu mi-am dat seama cum a trecut timpul, dar am fost foarte captivat de ce se afla aici, e un material preţios… Hai să trecem la afaceri! Uite-mă ca vin, domnule GM!

Reuşesc triumfător să dau de numărul de telefon al domnului GM, cu greu… a trebuit să mă dau un asociat de-al lui, are ataţi asociaţi încât pun pariu că le-a pierdut şirul, e o firmă gigant! Norocul meu, ce pot să spun?! Iau telefonul mobil, formez numărul cu o oarecare reţinere întrucât miza era destul de mare pentru mine şi apăs pe „DIAL”, după care aştept să răspundă cel în cauză.

— Trrrr! Trrr! Alo?

— Alo, bună ziua, domnule GM! spusem eu pe un ton foarte carismatic

— Bună ziua! Cu cine am onoarea?

— Sunt D omnul Ion Andreescu de la Chevrolet Europa, un asociat de al dumneavoastră! Nu mă mai reţineţi? Am avut recent o întâlnire cu dvs, nu mă dezamăgiţi domnule…

— Ah, cât pe-aci să cred că e o farsa, ştiţi, de când cu emisiunile astea şi cu paparazzi e bine să-ţi păzeşti spatele, nu se ştie niciodată. Mi-am imaginat după accentul d-voastră că nu sunteţi din împrejurimi. Cu ce vă pot servi, domnule Andreescu? cu un accent de parcă ar fi fost moldovean, a stâlcit cuvintele brutal.

— Am o propunere ingenioasa şi aş dori s-o discut cât se poate de repede, Când credeţi c-aţi avea timp pentru un rendez-vous?

— Un moment să-mi consult agenda… Ahh, da! Ce-aţi spune peste o săptămână, la ora 19? Am jumătate de oră disponibila, credeţi că este suficient?

Enervat la culme de absurditatea răspunsului pentru care l-am primit şi de faptul ca timpul mă presează, trebuie să ajung în România cât se poate de repede, am trecut direct la subiect pentru a-l încuraja pe domnul GM să lase glumele proaste.

— Auziţi, d-voastră aseară în jur de ora 22 unde aţi fost?

— Aseară? Nu e treaba dvs! Ce întrebare mai este şi asta? Sunteţi de la FBI sau ce? Dacă aveţi vreo problemă cu mine, veniţi personal la birou, şi nu vorbesc decât în prezenta avocaţilor mei. Să fie foarte clar!

— Uşurel, să nu faceţi riduri! Dacă scot un sunet de bici la telefon mi-e teamă sa nu vă daţi drumul! Sau mă înşel, domnule dominat?

— Ce mai e şi asta? Nu vă e ruşine? Cum vă permiteţi?

— Ştiu totul despre copil, despre amanta, despre pervesiuni. Tot, m-aţi auzit? Tot!

— Ok! Ce doriţi de la mine? Cât să fie? 2 – 3 milioane de dolari?

— Nu am nevoie de banii d-voastră! Vreau Chevroletul Volt în carne şi oase mâine dimineaţa.

— Ce? Aţi înnebunit de-a binelea? Mai bine m-aş arunca în rău! Cum credeţi c-aş putea să fac una ca asta? Dacă ar afla asta asociaţii mei aş fi un om mort.

— Sunteţi un om mort de două ori dacă fac publice pozele pe care le am cu dvs, în posturi nu tocmai decente…

— Off! În ce situaţie aţi reuşit să mă puneţi! Fir-ar să fie! Femeile astea sunt un rău necesar, ele te ridica, ele te coboară! Am să văd ce pot face!

— Nici nu vreau s-aud! Am numărul de telefon şi adresa redacţiei New York Times, dacă dau un telefon sau îi fac o vizita în seara asta, mâine veţi fi pe prima pagină!

— Bine, m-aţi convins! Vă dau Voltul, dar să ştiţi că nu veţi scăpa cu asta!

— Acum cine pe cine? Dacă aud un sunet de sirena a poliţiei prin preajma mea vreodată sau sunt oprit la vreun filtru cât sunt în State, nu voi ezita să trimit pozele la redacţie!

— Şi eu de unde am siguranţa ca dvs nu le veţi publica oricum?

— Aveţi cuvântul meu de onoare! Nu am niciun interes să vă dau jos pe dvs, vă admir munca, tocmai pentru asta am ales Chevrolet Volt, este o minune a ingineriei moderne! O iubesc! Şi o vreau, în acelaşi timp, şi dvs mă ajutaţi să fie a mea…

— Avem o înţelegere! Mâine va fi a dvs!

Şi uite aşa am reuşit să pun mâna pe acest miracol ce mi s-a înfăţişat pentru prima dată la Detroit… Ce mai poveste de amor!

Capitolul 3

Ying şi Yang mână de mână

Ajung la aleasa mea, staţi liniştiţi, mă refeream la Volt, şi îi pornesc motorul îndată, problema la această maşină e că porneşte motorul electric şi nu reuşesc să-mi dau seama vreodată dacă e pornit sau nu!

Căci este extrasilenţios, nu se aude nici musca!

Nu mai este într-adevăr pasiunea de-a merge cu maşina şi de a-i simţi acel tors al motorului, de a simţi un imbold de fericire de fiecare dată când apeşi pedala de acceleraţie şi ai parte de-un feedback ce te împinge în bancheta şi-ţi răsună în urechi, nu, ai parte doar de împinsul în bancheta silenţios. Îi dau la o parte pe dracii din fata maşinii ce se lipesc de ea de parca aş fi parcat maşina lângă nişte aborigeni ce mă blestema crezând că sunt vreun zeu sau că sunt ruda cu Becali şi le voi da bani, şi mă înscriu – semnalizând, pentru banda a doua şi a ajunge în timp spre o a doua ea.

Nu este pe locul doi, nu fac diferenţa între maşina şi femeia, sunt cu totul şi cu totul altceva, sunt din alt aluat, dar amândouă duc la acelaşi rezultat… plăcerea! Prima este plăcerea de-a conduce, şi a doua este plăcerea de-a iubi, nimic nu se compara cu niciuna din ele, prima te împlineşte căci te ajuta să-ţi rezolvi probleme ce ţin de timp, te ajuta să trăieşti mai multe clipe pentru tine şi a doua te ajuta să accezi spre ceva divin, spre… împlinire! Şi dacă le mai ai şi pe amândouă, ce poţi să-ţi doreşti mai mult? Răspunsul ar fi un bebeluş, desigur… dar toate la timpul lor.

Stau şi încerc să mă calmez căci traficul de aici nu este deloc o plimbare prin parc, ci mai degrabă o plimbare prin jungla, mă canalizez gândindu-mă la lucruri frumoase, la ea… la maşină, şi reuşesc în cele din urmă să-mi fac apariţia înaintea ei, pentru a face impresie buna, aşa cum vreau să fac de fiecare dată. Se zice ca atunci când cineva ajunge înaintea ta, dacă întârzii, şi ea te aşteaptă, în acest interval – odată cu numărarea minutelor, îţi mai număra şi defectele. Aşa ca mai bine stau să-mi spun asta de fiecare dată când am o întâlnire pentru a nu mai lasa o impresie proasta, trebuie să mai învăţ să spun şi nu, şi trebuie să mai renunţ la a face o mie de lucruri în aceeaşi zi, este epuizant la un moment dat să te simţi ca şi cum ai fi contra-cronometru.

Am desigur o întreagă colecţie de ceasuri acasă, ai

spune ca lucrez la o ceasornicărie sau am un lanţ de ceasornicarii, dar de fapt pentru mine timpul este esenţial şi vreau să ştiu în permanenta cât este ceasul, şi e un paradox, s-am casa plină de ceasuri şi totuşi să fiu tot timpul în întârziere. Poate ca acest lucru se va schimba odată cu trecerea timpului şi cu depunerea unui strat mai gros de materie cenuşie pe creier, şi numărul de neuroni să întreacă numărul de stele din Calea Lactee.

Cioc-cioc! Se aude subtil în geam… ia-ta pe cine avem aici! Este domniţa mea! A reuşit s-ajung la fix, nicio secunda în plus, nicio secunda în minus, nu ştiu cum reuşeşte de fiecare dată, parcă ar avea un adevărat ceas biologic, de aici îi vine şi porecla cesulica!

— Saru'mana! Fă-te comoda, te rog!

— Va foarte mulţumesc, domnule! Şi dacă refuz? Ce propuneţi?

— Dacă refuzi să mergi cu drăguţă asta înseamnă c-ai înnebunit!

— Frumuseţe? Ha! Pe cine faci tu drăguţă?

— Pe maşină, în cazul tău nici nu m-aş atinge de un alt termen decât frumuseţe…

— Hai că ai câştigat şi de data asta, tu! Sunt la dispoziţia ta…

— Să mergem! Facem o tura la cinema? Rulează „Before i self distruct" a lui 50 cent…

— Suna apetisant! Îmi place de Fiddy, are acel, ceva!

— Dar nu are şi acel, vino-n-coa' care-l am eu.

— Trebuie să ai tu ultimul cuvânt de spus…

— Da! Este o deformaţie profesională…

Îmi pun Voltul în mişcare, şi printr-o străfulgerare virez spre localul nostru preferat, la masa noastră preferată, să putem avea meniul obişnuit, ne place să explorăm lucruri noi, dar nu uităm niciodată de unde am plecat, şi ăsta este meniul ce ne-a marcat, ce ne-a unit, ce ne face să fim aici, astăzi. Îi sfidez privirea doamnei mele în momentul în care ajunge ospătăriţa, semn că trebuie să comande ea prima, şi cere un nectar de portocale, se îndreaptă spre mine şi-i cer un Heineken, şi-un pahar…

priveam prin ochii ei, şi în acelaşi timp îmi aduc aminte de prima zi, prima atingere, primul zâmbet din partea ei, prima flacără ce ne-a cuprins… care s-a stins, şi au urmat alte zeci sau sute în urma ei, şi amintirile-mi trec prin minte.

Mi se derulează tot ce ţine de trecutul nostru prin faţa ochilor, ca un film, ochii ei calzi – care-mi licăresc dinaintea-mi, sunt ca un videoproiector, prin intermediul acestui loc reuşim de fiecare dată sa ne regăsim, indiferent cât de pierduţi suntem de rutina zilnică, de legitaţiile, fenomenele, personale care-au încercat să schimbe ceva…

— Hey! Pssst! Trezirea! Am venit aici să tragem un pui de somn? Aş fi jurat c-am venit să bem ceva împreună…

— Mă scuzaţi! M-a luat valul, am atâtea pe cap, trebuie să mă deconectez!

— Aşa, înapoi printre noi, în sfârşit eşti…

— Prezent! Cu un zâmbet brusc ce-mi veni pe buze

— Aşa mai vii de acasă, mai! La ce te gândeai?

— N-ai vrea să ştii! Sincer îţi spun, o făceam pe seriosul dintr-odată

— Ba as foarte vrea! Sunt o foarte buna ascultătoare. Nu mă face să aştept – Ma gândeam la noi, la tot ce ţine de tu şi eu…

— Ce noi? Exista şi un noi? O face ea pe nevinovata

— Nu exista? Dar măcar a existat în vreun moment?

— A existat, pana sa adormi tu, dar dacă te trezeşti, vei reveni la noi… Continua.

— Da, îmi treceau prin gând toate amintirile, întâmplările, necazurile, fericirile, extazul, agonia…

— Şi toate aşa dintr-odată? De unde a pornit acest lanţ al amintirilor?

— A pornit de la acest loc unde ne aflam în prezent, de la aceasta masa, de unde a pornit toată această poveste…

— Poveste? E ceva fictiv? De ce îi spui aşa? Pare totul de domeniul fanteziei…

— E prea frumos să fie adevărat, e ca un vis, din care

nu reuşesc să mă mai trezesc, şi aş vrea să dorm cât mai mult...

— Ce cuvinte, dragul meu! Pentru câteva clipe aş fi crezut k visez. Ptiu, să nu te deochi!

— Hahaha! Am început noi dintr-un foc să radem în sincron, cot la cot, cu nişte priviri copilăreşti, de acelaşi aer nevinovat.

O sorbeam din priviri şi ea o ştia mai bine... avea un zâmbet de milioane, nu găsesc cuvintele necesare pentru a-l descrie. Are în jur de 1, 65, este de o statură ideala din punctul meu de vedere, trupul subţirel, alura atletica, ai spune că s-a născut în sala de fitness, dar nu e nici pe departe aşa, are un par sclipitor de nuanţa şatena, cu reflexe aurii, ochii negrii, fata cu trăsături fine şi pe alocuri foarte fine, buzele destul de cărnoase – deci senzuale, un mic miracol ce mi se înfăţişează.

— Iarăşi eşti în altă parte. Şi acompaniază toate spusele cu un pocnit din degete, în scopul de-a mă trezi

— Cum de reuşesc? Vraja-ţi este atât de mare încât cad în ea de fiecare dată... ce vina port eu?

— Eu sunt cea ce poarta vina a tuturor celor întâmplate, recunosc...

Şi-am început să discutăm în cele din urmă, după mici pauze ce ne întrerupeau fiecare subiect deschis, am trecut prin toată literatura clasica ce ne pasionează pe amândoi, am ajuns la favoritul meu – Dostoievski, care a avut o viaţă foarte sofisticata, din care a avut multe de învăţat şi scris, şi ne-a împărtăşit şi noua asta printr-un stil ce nu poate fi imitat, repet, nu poate fi nici măcar imitat! Modul lui de-a descrie caracterul personajelor sale, fictive în anumite cazuri, reale în altele, aşa cum sunt cele din Amintiri din casa morţilor. După literatura rusă, am făcut paşi rapizi spre literatura franceza, unde eu m-am oprit la domnul Trevanian, a cărui carte „Execuţie de pe Eiger” mi-a deschis ochii şi pofta de literatura din frageda pruncie, o carte care te ţine cu răsuflarea tăiată pe tot parcursul ei, un clasic ireproşabil, un clasic accesibil tuturor, nu ai nevoie de foarte multă răbdare sau experienţa în domeniu

pentru a-i prinde de gust.

Apoi am ajuns şi la un subiect inevitabil, şi pe cât de actual, pe atât de plăcut, şi anume muzica zilelor noastre, muzica de multe ori condamnata, greu de înţeles, călcată în picioare de auditoriul de vârsta a doua şi a treia. N-ai să vezi nicăieri o bunică care da din cap pe 50 cent, n-ai să vezi nicăieri o mămică care da din fund pe Beyoncé, nici nu te-ai gândi vreodată ca un cd a lui Usher a ajuns în cd-playerul unchiului din afara localităţii. Nu e vorba de gust, e vorba de oameni conservatori, oamenii din astfel de zone asculta muzica ce se asculta acolo din generaţie în generaţie, poate ca ritmul le-ar fi pe plac, dar engleza nu e punctul lor forte, şi mai mult de atât, e muzica străină.

Pe de altă parte, cei din oraş, n-au în cap decât maşini germane cu manelele date la maxim, geamurile deschise pentru a face… senzaţie (părerea lor), şi cu un accent ţiganizat, comportament deviant, pantofi ascuţiţi, sau adidaşi albi, într-un trening de contrabandă, şi geaca de piele. Prostul gust se pare este, mai nou, la moda, şi se duce mai departe, s-ar spune că au un cod al lor, ritualurile lor, vorbele lor, limbajul lor, iar noi nu am fi decât… ceilalţi. Prost gândit, căci ei cu ei, şi noi cu noi, din care categorie faci parte?

Şi după ce avem o discuţie de genul ăsta, ne lepădăm de toate gândurile negre, ne spunem vrutele şi nevrutele, concepţiile despre societatea din ziua de azi, unde funcţionează principiul „ce vede maimuţa, face”, o societate unde puterea exemplului reprezintă totul, ce vede copilul tău la tine, face… dar când este mic şi nu înţelege dacă este bine sau nu, şi mai târziu ce vede în anturajul lui… face. Într-un sistem corupt, unde toate se fac pe sub mana, unde se vând la magazinul de pe colţ droguri – dar legale, unde te duci să-ţi faci un mic masaj să te mai destinzi – şi te trezeşti cu sex oral pe nota de plata, un sistem corupt unde se cumpără voturile ca pâinea caldă, moralitatea începe treptat să scadă şi în cele din urmă va dispărea.

Reuşim să ne revenim din socul tuturor lucrurilor

constatate, cu care ne-am familiarizat de-a lungul timpului, dar care la o analiză mai atenta reuşeşte să-ţi provoace scârba. Gunoiul unui om este traiul altui om, bucuria unuia este tristeţea altuia, ghinionul unui om este norocul altuia, Chiar acum în timp ce reflectam asupra tuturor acestor lucruri îngrozitoare, şi totuşi reale, alţii le gândesc pe dos, şi condamna exact opusul…

Fac un semn mai mult decât discret ospătarului pentru a nu mă sparge în figuri c-am sclavi, arat un semn de respect pentru meseria acestuia, las un bacşiş în limita bunului simţ, îmi iau cubuleţul de zahăr de mânuţă şi pornim spre Chevy căruia îi duceam dorul. Şi-n timp ce părăseam micul nostru lăcaş de cult, îi admiram arhitectura, un loc destul de intim, îmbrăcat în lemn în interior, luminat la fiecare masa cu nişte candelabre ce creau imaginea unei păpădii gingaşe, şi în plus o lumânare pe masa pentru cei cu spirit romantic, marmura gri străbătea toată zona clienţilor şi se termina la bar unde-şi schimba nuanţa într-un gri mai deschis pentru a nu crea monotonie.

Pereţii erau bine decoraţi, cu tablouri de toate genurile, cu fotografii tip reclama, nimic exagerat însă, un var de o culoare ce reuşea să fie în ton cu toată încăperea astfel încât să nu micşoreze încăperea. Toate aceste decoraţiuni reuşeau cu brio să transforme un local într-un lăcaş de cult pentru noi, un lucru vital, ce reuşeşte să ne deconecteze şi-n cele mai negre zile. În timp ce salut politicos personalul în drum spre ieşire, simt că ceva nu este în regulă şi-mi pun simţurile pe plus pentru a fi pe faza, pentru orice eventualitate. Atunci când ceva nu este a bine, toţi simţim că este ceva în aer… important e să ştim ca luam o decizie de moment inteligenta, de-a o alege pe cea mai elegantă.

Şi-n timp ce trecusem de pragul localului, un vânt puternic ne biciui obrajii calzi, automat ne-am uitat unul la celălalt, parca şi ea în asentiment cu mine că nu-i a bine, ne-ndreptăm împreună – de mana spre Volt, intram, totul în regulă, verific totul prin bord, dau o atenţie sporita

martorilor să văd dacă e ceva în neregulă cu partea tehnica şi pornesc spre casă.

Vremea începea să fie din ce în ce mai obraznica şi parca liniştea ce ne încununa înainte să intrăm în lăcaş, prevestea o furtună, şi pe parbriz apăreau stropi de ploaie, senzorii de ploaie au început să-şi facă datoria. Cd-playerul îşi făcea şi el treaba aşa cum trebuie, rula 2 pac – Letter 2 my unborn child, melodie ce te pune pe gânduri întotdeauna, îţi ridica apetitul de meditaţie. Luam curbele destul de fin, mergeam foarte prudent, drumul începea să devină periculos, vremea capricioasa de afara nu dădea dovada de mila la niciun pas. Mai aveam câteva sute de metri, melodia se schimbase în Dr Dre cu Snoop Dogg – Still, ce te îmbie la viaţă şi te provoacă sa dai din cap, şi aud un zgomot destul de puternic în spatele maşinii.

Primul gând ce mi-a trecut prin minte a fost că am pana şi am verificat presiunea în pneuri prin intermediul computerului de bord, siam hotărât să frânez pentru a constata personal ce este în neregulă. Aşa ca frânez, opresc maşina, mă uit în jur nu era absolut nimic în neregula, niciun semn ce ar putea să-mi răspundă la nedumerire… incredibil!

— Ce s-a întâmplat, puiule? Am lovit ceva? Sau maşinuţa a păţit ea ceva?

— Şi mă uit eu în urma noastră, însă la fel de uimit vad că e totul ok…

— Nu e nimic, poate că au fost nişte focuri de artificii sau o pocnitoarea a vreunui copil…

— Haide să mergem ca ploua serios afară, şi nu-mi place dusul cu apa rece.

— Dar un duş fierbinte în doi, cu un gel de dush cu o aroma de papaya la care adăugăm un prosop moale de plush… ce ai zice?

— As zice ca suna fantastic! Nu mă face să aştept…

Şi am pornit din nou, mult mai uşuraţi de faptul că nu am reuşit să găsim nimic, şi de dusul ce urma să fie, suna romantic, şi aveam de gând cât ea făcea dusul, să-i îmbrac drumul de la baie spre dormitor în petale de trandafiri.

Camera aveam de gând să fie plină de miresme de la beţişoare parfumate acompaniate de lumânări parfumate iar ea să fie îmbrăcată numai într-un inel…

Noaptea a trecut mai repede decât mi-aş fi închipuit, totul a fost ca un vis, totul mi-a trecut prin faţa ochilor ca un slideshow, astfel de momente sunt greu de uitat, dar sunt şi mai greu de conştientizat. Să captezi momentul, să trăieşti clipa, este mai greu decât să fii indiferent, ca şi cum ar fi ceva normal, a fi rutinic înseamnă a fi condamnat la superficialitate. A nu aprecia ce ai lângă tine, a nu preţui momentele ce te fac fericit, înseamnă degradare, dezumanizare sau poate, în unele cazuri, înseamnă, pur şi simplu, a trăi.

Aveam creierul odihnit, mă scăldasem în îmbrăţişări, vorbe frumoase, senzaţii ce-ţi fac pielea găină, ce te fac să tresari… dragoste, într-un cuvânt. Dragostea, este uşor de precizat, este uşor de realizat, dificil de oferit. E mai comod să primeşti dragoste, decât să oferi, când oferi dragoste ai lucruri la care trebuie să te gândeşti, ai multe coordonate în fată-ţi, sau poate numai pentru cei care n-au fost obişnuiţi să ofere este aşa.

De multe ori, când iubeşti, în transa în care te afli, ştii exact ce ai de făcut, a fi cu băgare de seamă, a fi atent la nevoile celui iubit trebuie să devină prioritate, altruismul trebuie să-ţi devină principiul, egoismul este uşor dat la o parte, ca un rău necesar. Dragostea… te provoacă să faci lucruri nebuneşti, lucruri de care nu te credeai capabil, îţi oferă stabilitate mentală, fizică, te face mai mult om şi mai puţin animal, deşi unii au balanţa în sens invers…

Mă trezesc cu ochii larg deschişi către geamul care-mi înfăţişa o imagine care nu-mi este dat să văd în fiecare zi. Lumina era intensa, deci îmi dilata pupilele, mă obliga să mă încrunt, pentru a face faţă razelor de soare ce-şi făceau intrarea în cameră, de bunăvoie şi nesilite de nimeni, natura era la viaţă, copacii parcă erau mai verzi decât niciodată, vântul adia mai blând decât niciodată. M-am trezit uşor, să n-o trezesc, am deschis geamul să mă

pot bucura de ciripitul păsărelelor, ce concertau dis-de-dimineaţă, şi nu cereau nimic în schimb. Se spune că păsărelele nu-şi fac cuibul decât în incinta caselor de oameni buni, să fie oare ăsta adevărul? Mă consider o persoană bună, credincioasă, puţin cam introvertită uneori, ce obţine ce vrea atunci când vrea. Probabil ultima „calitate” mă făcea s-o spun pe prima cu jumătate de gură şi să scot puţin limba la sfârşit.

Vremurile în care vedeam dragostea în chipul unei fete frumoase care zâmbeşte şi ştie să salute, sau are o fustă scurtă şi merge provocator, au apus de mult… acum privesc din altă perspectivă lucrurile. Acum parcă nimic nu mă mai mulţumeşte! Gusturile devin din ce în ce mai rafinate, femeile din jurul meu s-au decimat, flirturile au dispărut, plăcerea pe care o simţeam altă dată când îmi zâmbea o domnişoară nu mai este aceeaşi. Înainte, în fiecare zâmbet pe care-l vedeam pe stradă, cu care mă încrucişam, credeam că-mi este adresat; îl vedeam ca pe un vino-n-coa, ca pe un apropo, ca pe un nou început… dar acum, îmi dau seama, că era doar un zâmbet nevinovat şi atât. Devenim din ce în ce mai înţelepţi pe măsură ce trece timpul sau din ce în ce mai paranoici?

Cu cât disecăm mai mult o problemă, cu cât ne complicăm existenţa, cu atât mai mult pierdem timpul preţios pe care-l avem la dispoziţie pentru a ne bucura de ce ne înconjoară.

Îmi aduc aminte de-o mică escapadă şi nu orice escapadă, ci una din adolescenţă, una cu mare tam-tam pentru mine, căci era printre primele. Aveam buletinul proaspăt scos din imprimantă, un fir de păr în bărbie şi mult curaj, acel act de identitate mă făcea să mă simt cineva, mă făcea să cred c-am puteri supranaturale, îmi dădea senzaţia că sunt mai mult decât mediocru. De-abia reuşeam să merg ca un om normal, şi nu bălăngănat cu mâinile în buzunar, puţin cocoşat – aşa cum era la modă printre puştanii din zona mea – căci aşa se considera că eşti special, îmi făceam veacul pe lângă zone aglomerate, unde se concentra multă lume, unde era viaţă, unde

oamenii se adunau şi-şi spuneau vrute şi nevrute, bune şi rele: în parcuri.

Parcurile sunt unul din puţinele lucruri inventate de om care într-adevăr au un sens, şi un sens moral: adunarea laolaltă a oamenilor, comunicare, aer liber, relaxare şi ieşirea din cotidian, iar pentru mine: agăţat. Ce însemna pentru mine agăţat în acele vremuri?

Însemna un adevărat ritual, de-a dreptul mistic, cu anumite procedee, schiţat de zâmbete – exersat cu mult fast în faţa oglinzii de acasă – pentru a da bine, însemna replici bine puse la punct, însemna o adevărată artă. Arta de a agăţa… negam cu desăvârşire peţitul. Îl consideram de-a dreptul jignitor! De ce să-mi facă lipeala cineva, când pot eu însumi, cu propriile puteri să fac lucrul ăsta şi, mai bine decât atât, să-mi aleg persoana – în necunoştinţă de cauză – mai bine decât ar face-o oricine. Aşa că oricine încerca să îmi facă cunoştinţă cu un personaj de sex feminin era pe loc flituit, dat la o parte, ignorat, sau – de multe ori – refuzat cuviincios. Îi şi vedeam pe peţitori, cu o privire plină de licărire, plină de bucurie, în ideea că fac ceva bun, util, că eventuala poveste de dragoste a fost creionată de ei, că ei i-au dat viaţă. Şi-şi făceau apariţia, plini de ei, cu bale la gură, cu vorbe mari pentru lucruri atât de neînsemnate, ba, mai rău, deja erau ghicitori şi spuneau că o nuntă ar fi cu putinţă. Se credeau deja experimentaţi, aveau şi etică în practicile lor, spuneau că o fac pe gratis pentru că dragostea nu poate fi exprimată în bani sau în cuvinte, că dragostea se simte, şi ei simt dragostea dintre noi doi… da, sigur!

Atâta amalgam de vrăjeala, de fabule şi gargară n-am întâlnit nici în La Fontaine, unde exista şi o pildă. Dar aici unde este pilda? Nici nu poate fi vorba de aşa ceva, dacă ar auzi Cupidon de personajele ăstea, ar face spume şi i-ar nimici, ticăloşii!

Capitolul 4
Reminiscenţe în note fine

Acea zi însorită este greu de uitat, soarele era într-o

bună dispoziţie, radia, avea o lumină blândă, o lumină ce inspira mult calm şi voie bună, te chema la viaţă… era irezistibilă, nu-ţi rămânea decât să te laşi dus de val şi te îndrăgosteai pur şi simplu. Ei, uite că am spus-o!

Gândurile îmi erau mai clare decât oricând, simţeam în urină că acea zi avea acel-ceva în ea, avea să fie una deloc normală. Eram hotărât să îmi găsesc muza, chiar dacă ar fi însemnat că trebuia să aleg după ea ore întregi, fără pic de regret, fără a şti dacă merită sau nu. Şi iată că-mi vedeam de ale mele, mă reflectam în oglindă mai vesel decât oricând, mai mult decât mi-aş fi închipuit, aveam un alt aer în mine, parcă mă reinventam.

Este incredibil ce poate face o zi însorită dintr-un om, poate să-l resusciteze din rutina zilnică şi să-i schimbe felul de-a fi la 180 de grade, dintr-un licărit de raze! Aici nu era nevoie ca Samantha să dea din nas şi magia să înceapă, natura îşi urma cursul… fără niciun fel de influenţe.

M-am hotărât ca starea mea de spirit să fie reflectată prin hainele ce le îmbrăcam, aşa c-am deschis uşa şifonierului şi m-am apucat să-l studiez. Totul era negru, închis, nici urmă de culori vesele. Era momentul să trec la artileria grea, aşa că dau la o parte tot ce era la suprafaţă, amintindu-mi de câteva haine cadou – nebăgate în seamă până în acea zi şi le-am probat, mi-au plăcut, parcă îmi plăceau… dintr-odată. Îmi veneau destul de bine, semn că persoana care mi le-a dăruit a ştiut să-mi aprecieze dimensiunile, aşa că-i mulţumesc în gând, în timp ce mă parfumez – după ce m-am spălat. Mi-am făcut din ochi, într-un stil narcisist, şi am pornit la drum… cu planuri mari.

Aveam totul prestabilit: când o văd pe EA, să n-o scăp din ochi, s-o urmăresc îndeaproape, fără să fiu remarcat şi atunci când găsesc momentul oportun să intru în vorbă cu ea, într-un fel sau altul.

Mi-am salutat vecinii, în timp ce treceam prin faţa scării, fredonam în gând versurile: I am to sexy for my cât, to sexy for my car, to seeexy, şi sorbeam din priviri atmosfera din jur: păsărelele erau vioaie, se zbenguiau

într-un stil numai-de-ele ştiute, mămicile îşi alintau copiii într-un limbaj numai-de-ele cunoscute, cu nişte strâmbături de-ai putea spune că i-ar lăsa fără meserie pe mulţi clovni, până şi poliţiştii erau hotărâţi să nu doarmă în maşina de patrulă, de data asta. Era mă-sa, ce să mai discutăm!

Am trecut pe la automatul de cappucino, şi mi-am luat de data aceasta un ceai cald, se spune că pe vreme caldă, băuturile calde sunt cele mai recomandate, pentru a ţine de sete şi pentru a te scăpa de răceală, întrucât mulţi fac excese în privinţa temperaturii băuturii. Foarte amuzat de expresia vânzătoarei, care mă considera probabil sărit din minţi, dar la fel de amuzat am fost şi eu când am trecut peste 2 zile pe la magazin şi am observat-o cu batista în mână – pe care dădea s-o ascundă, nu voia să recunoască faptul că aveam dreptate. Cu ceaiul în mână, cu ochii în patru, trec strada către aleea care ducea în mult iubitul meu parc, sunt claxonat de-o maşină ce părea fi plină de femei, fără niciun motiv anume în ceea ce priveşte circulaţia – trecusem pe trecerea de pietoni. Era o maşină plină de fete, care mai de care, cu nuanţe cât mai deocheate ale părului, rimelului, fondului de ten sau machiajului. Geamul a coborât şi şoferiţa m-a întrebat direct

— Unde mergi?

— Unde mergi şi tu, bineînţeles, spun eu puţin roşind.

— Eu merg la o plimbare cu fetele, după care merg unde mergi şi tu

— Asta înseamnă că te-aştept aici în…?

— Două ore „adăugase şoferiţa.

— S-a făcut! am spus eu cu multă siguranţă, cu tonul unui soldat la datorie.

Maşina a plecat în trombă, timp în care fetele din maşină au scos un mic ciripit, zâmbete şi priviri circumspecte în direcţia mea, pe care n-am putut să nu le observ în cele câteva fracţiuni de secundă. Ei, bine, această conversaţie de câteva secunde a avut un impact

major asupra mea, eram pur şi simplu în stare de şoc.

Nu ştiam ce să cred! Ce să fac? Să iau în serios invitaţia domnişoare de mai devreme sau s-o iau drept o simplă glumă, o simplă gargară la colţ de stradă? Avusesem atâtea contacte cu femeile şi niciuna din ele nu s-a sinchisit să intre în vorbă cu mine, darămite să mai facă şi invitaţii, neaa! Este imposibil acest lucru! Nu este cu putinţă! Dar… am să încerc, până la urmă nu am nimic de pierdut, nu-i aşa? Am să fiu în două ore fix în acest loc… pe care-l veneram, îl consideram centrul universului meu şi al ei. Un loc ce ne-a unit destinele, un loc aparte, un cadru al unei adevărate povestiri, demne de împărtăşit şi altora.

Toate tacticile mele s-aud dus pe apa Sâmbetei, căci napucasem s-aplic mare lucru din ele, ba dimpotrivă, n-aveam în mine faţa de om serios, în momentul în care m-a abordat domnişoara aveam un zâmbet ce oglindea dispoziţia mea din acele clipe. Până la urmă teoriile şi planurile nu sunt altceva decât simple suporturi mentale, repere, dar realitatea este alta… destinul este unul plin de surprize, mai ceva decât Andreea Marin. În final, am decretat, ca un adevărat preşedinte al creierului meu: o aştept, aşa cum am vorbit, sunt un om de cuvânt şi mă voi purta ca atare! Da, sunt un bărbat (aveam 17 ani), şi voi da dovadă de bărbăţie.

Cu aceste gânduri în cap, mă plimbam cu mâinile în buzunar pe bulevard, făcându-mi scenarii despre cum ar putea să se desfăşoare aşa-zisa întâlnire, făcându-mi griji să nu cumva să spun ceva necuvenit şi să stric totul. Eram atât de concentrat la ale mele încât a trecut un bun prieten pe lângă mine şi nici nu l-am observat, dar el m-a observat pe mine şi m-a cotit. M-am uitat la el cu un aer de om şocat şi-n acelaşi timp mirat de cele întâmplate, de-ai fi zis că-s puţin plecat de-acasă.

— Ce faci, Davide? Ai tras o duşcă de dimineaţă de-ai ochii atât de lucioşi? râse pe sub mustaţă Auriei.

— Salut! Nu, nici pe departe. Ce vezi tu în ochii mei e licărirea dragostei, prietene.

— Ce licărire, ce dragoste? Ce tot îndrugi? Ştiam că nu te vezi cu nimeni… aruncase el pastila, astfel încât eu să dezvolt subiectul.

— Dragoste, da! O dragoste nemaiîntâlnită, nemaivăzută… la propriu, am spus eu puţin dezamăgit de realitatea crudă.

— Şi cine are onoarea de a-ţi împărtăşi dragostea, mă rog?!

— Când aflu, am să te informez îndată, stai fără griji, adaug eu, în spirit de glumă să pot scăpa de responsabilitate.

— Ai înnebunit de tot, ştiai lucrul ăsta, David?

— N-am înnebunit, e doar dimineaţă şi cred că am văzut prea multe filme romantice în ultima vreme. Mai am puţin şi mă transform într-un romantic incurabil.

— Hai să mergem la umbră, undeva în parc, să nu stăm în mijlocul străzii ca două ţaţe. De-acord?

— Haidem! Să mergem, să nu mai pierdem timpul.

Zis şi făcut, mergeam agale, în drum spre prea-iubitul nostru parc, căci acolo ne strângeam toţi prietenarii şi povesteam până la miezul nopţii, de sunau părinţii noştri după noi ca la linia fierbinte. Aveam darul de-a sparge seminţe şi de-a face mormane de coji de seminţe în jurul nostru, aveam senzaţia că aşa nici vântul nu mai ajunge pe la noi, de la zidul de seminţe format împrejur. Seminţele erau de bostan, de floarea-soarelui, fiecare avea specialitatea lui, eu mi-eram adeptul bostanului.

Aveam şi fete pe lângă noi, vecine de la bloc, de la alte blocuri, sau prietene de-ale vecinelor noastre, însă rareori se-ntâmpla ca doi membri ai clanului-soprano, fată şi băiat să aibă relaţii amoroase. De obicei erau trecătoare şi toţi glumeam pe seama lor, spunându-le că fraţii şi surorile n-au ce căuta împreună. Da, aşa ne vedeam, ca pe o mare familie, o adunare generală de oameni buni, şi la bine şi la greu. Dar, nu de fiecare dată era aşa, pe măsură ce anii treceau, membrii deveneau tot mai puţini, imediat cum îşi găseau perechea – o răreau şi mai târziu chiar nu mai răspundeau la telefon, rămânea un simplu salut pe

stradă sau chiar doar priviri, fără niciun salut.

În drumul meu către parc, însoţit de un membru al clanuluisoprano, mă gândeam la faptul dacă aceasta domnişoară, pe care urma s-o întâlnesc peste două ore, urma să mă răpească din familia mea dragă. Teama de necunoscut îţi aduce mii de întrebări la care trebuie să nu-ţi răspunzi singur, căci rişti să fii subiectiv şi să nu-ţi dai întotdeauna răspunsurile potrivite. Prietenul meu era foarte bine aranjat în acea zi, poate chiar în ton cu vremea aşa cum eram şi eu, ceea ce mă făcea să cred că nu am fost singurul lovit de această senzaţie de bine. Acea zi de mai era una revigorantă, una în care bântul bătea exact când trebuia şi exact cât trebuia să bată, fără să deranjeze pe nimeni, păsărelele ciripeau în surdină şi roiau în jurul copacilor îmbătate de aerul curat, copiii zburdau, urlau unul după altul cu feţele neîncruntate, părinţii păreau mai lipsiţi de griji, aşa cum erau altă dată. Aurici îmi vorbea acum despre pasiunea sa, fotbalul, despre antrenamentele sale zilnice, despre noul său antrenor care reuşea să uimească toată echipa cu stilul său milităresc, despre rezultatele în bine ce le-au simţit de când a preluat conducerea antrenorul, despre faptul c-a ajuns să fie titular pe poziţia de mijlocaş şi că are impresia că şi-a găsit vocaţia pentru viaţa asta. L-am încurajat, i-am spus că-i admir stilul de joc strategic pe cărel adoptă, că-l consider un viitor căpitan al echipei naţionale, chiar.

Încântat de toate spusele mele, Aurici mi-a mărturisit că sunt un bun prieten şi că nu va uita niciodată de unde-a plecat, în cazul în care va ajunge acolo unde i-am spus eu că va ajunge.

Aurici era un băiat înalt, la 1, 85 m, cu trăsături rigide, cu nasul mic şi ascuţit, cu bărbia ieşită în afară, părul brunet, bărbos, fizic atletic, picioare butucănoase, braţe puternice, astfel încât reuşea să câştige multe dueluri cu adversarii pe teren, de care reuşea să treacă neobservat, deşi mare, se strecura printre jucători cu multă uşurinţă, ca o gazela, şi dădea dovadă de mult fair-play, îi condamna pe colegii săi care, de multe ori, trişau

sau încercau să facă asta. E de apreciat, nu am cuvinte…

În timp ce mă plimbam printre aleile înmugurite, întrevedeam printr-un exerciţiu de imaginaţie viitoarei alei de-un verde splendid, mă aşteptam să-mi văd prietenii din parc bine dispuşi şi ajungând la capătul aleiii… surpriză: erau toţi cu zâmbetul pe buze. Nici n-am reuşit bine să mă apropii de ei şi aud ţipetele lor:

Oo, bine v-am găsit, dragilor! spuse Marcu

Bine aţi venit, mai! Asta voiai să spui, nu-i aşa? îl combate

Maria

Dar cărui fapt îi datorăm onoarea? Ne întâmpină Ioana

Haideţi la păpat! zise Andrei

Cu cine să-ncep? Am întrebat eu

Poţi să-ncepi cu mine, zise Ioana

Biensur, mon ami!

Zis şi făcut, îi iau pe rând şi-i pup, pe fete le şi îmbrăţişez, ca şi semn de recunoştinţă pentru binevenita şi drăgălaşa întâmpinare.

Nu era de ajuns că venisem cu gânduri bune, au mai adăugat şi cei dragi mei sare şi piper… eram tot numai fericire.

Dar, deloc surprinzător, vedeam pe chipul lor că suntem în asentiment. Era o atmosferă ce era ruptă din basme, din filmele americane cu happy-end, filme deloc neinspirate ar spune gurile rele. Iată că totul este cu putinţă, chiar şi într-o urbă ascunsă de lume, cum îi spuneam noi.

Discuţiile erau aprinse, timpul trecea altfel şi nimănui nu părea că-i pasă de acest aspect, nici măcar mie. Aşa se face că la un moment dat consult ceasul şi observ că trecuseră două ore bune… în clipa aceea îmi sclipeşte mintea şi-mi aduc aminte că urma să am o întâlnire. Daa! Întâlnirea mult-visată urma să aibă loc în exaact 2 MINUTE, iar eu nu sesizasem acest aspect. Cum? Cum am putut să fiu atât de neglijent?

Îmi iau inima-n dinţi, salut respectuos şi mă scuz

spunând că am o întâlnire foarte importantă de la care nu pot lipsi.

Să nu uiţi să ne povesteşti tot, prietene! mă roagă Alex

David, îţi ţin pumnii, scumpule! spuse Maria într-o doară

Vin, la mama să te aranjeze, să te îndrăgească pe loc.

Şi astfel, Andreea mă ciufuleşte şi mă pupă tandru pe nas.

Îţi mulţumesc, sper să fie bine.

Plec, uitându-mă în urma mea şi toţi mă salută şi mă îndeamnă să fiu tare, să am gândurile bune, să nu uit asta.

Nu ştiam cum să ajung mai repede, nu ştiam cum să fac să fiu punctual, pentru a face o impresie bună, în acele secunde îmi doream să se fi inventat teleportarea sau să pot opri timpul şi să mă strecor la locul „faptei” la timp. Dar, eram uman, eram conştient că voi întârzia şi trăiam cu teama că ea nu va mai fi acolo când ajung eu acolo…

Ajung la locul stabilit şi constat că nu era nimeni acolo să aştepte. Mă invadară două gânduri de-ndată: 1) liniştea, căci puteam să fi ajuns înaintea ei (bazându-mă pe faptul că fetele ajung la timp de sărbători doar); 2) disconfortul, paranoia, puteam să fi ajuns după ea. Am hotărât să aştept, era de datoria mea să fac acest lucru, mă lega de locul acesta o amintire mai mult decât plăcută – întâlnirea a doua suflete, poate pereche.

Timpul trecea, eu nu mai aveam stare, eram tot mai neliniştit şi mai agitat, eram neîncrezător, mă gândeam că poate a fost totul doar o glumă, o joacă… Lumea trecea curioasă, mă privea direct în ochi, aveam impresia că ştiau motivul pentru care aştept acolo, mă sfruntau cu privirea şi-mi transmiteau mesaje subliminale: „n-o mai aştepta, nu fi prost! Ce mai cauţi aici? Nu vezi că nu mai vine? Bă băiatule, eşti prost tare!”

Parcă hipnotizat de toate astea, în hotărârea mea să plec, mă uit la ceas şi observ că trecuseră 15 minute. Îmi spun că „vocile” oamenilor de pe stradă au şi ele dreptatea lor, aşa că-mi iau tălpăşiţa de acolo şi încerc să mă-ndrept

spre casă, căci îmi era nu-ştiu-cum să mă-ntorc în parc, îmi era teama de situaţia penibilă în faţa căreia aş fi fost pus. Aveam nevoie de linişte, aveam nevoie să meditez asupra celor întâmplate, aşa că dau să traversez strada, mă asigur în stânga, apoi în dreapta, pun piciorul pe trecere, deci era normal s-am prioritate. Îmi îndrept privirea cu o grimasă neplăcută înspre partea stângă şi mă izbesc de imaginea domnişoarei mele.

Pentru o secundă nu-mi venea să cred şi am crezut că este rodul imaginaţiei mele bolnave, nu-mi venea să cred ochilor, am căzut instantaneu pe gânduri.

Hai, dragule! Doar nu voiai să pleci şi să mă laşi să te aştept aici?

Am crezut că n-ai să mai vii şi…

Cum să nu mai vin? Am întârziat „puţin”, dar m-am încadrat în sfertul academic, nu-i aşa? Voiam să văd dacă merit sau nu aşteptarea, se pare c-am meritat-o…

Rămâne de văzut!

Ha!

Glumesc, chiar voiam să te revăd. Cine nu ar vrea să te revadă?

Lasă complimentele pentru mai târziu şi hai să mergem, în scurt timp vor sări la bătaie participanţii la trafic.

Arunc o privire în jur şi observ cu uimire că se formase o coadă, de-ai fi spus că este o coloană oficială, iar noi am fi fost regele şi regina.

Ia-o acasă, maca-ţi-aş moaca ta! Dar eliberează strada odată! Tiiit! Hai, bulangiule, urcă-n maşină, eşti prost şi la pomană?

Tresar şi-mi arunc scaunul pasagerului şi elegant o îndemn să-i dea blană.

Să mergem, în viaţă cu noi!

Ce vorbe mari de la un puşti ca tineümi plac băieţii ca tine, am cu cine purta o conversaţie, spuse ea trăgând cu ochii, din când în când, la mine.

Şi mie-mi plac fetiţele nepunctuale, să ştii! Sunt delicioase!

Şi pufnirăm amândoi într-un râs mai contagios decât al lui Becali, râs ce s-a dovedit contagios pe tot drumul.

Unde mergem? Întreb eu, de parcă mai conta unde…

Mergem într-un loc paradiziac, ai să vezi. Râde ea pe sub mustaţă

Serios? De-abia te-aştept!

Aflu după îndelungi rugăminţi că aveam să oprim într-un parc, un loc secret, din spusele ei.

După ceva vreme de mers şi flirtat pe alocuri, am ajuns şi la preamăreţul parc, iniţial n-am reuşit să disting prea mult din silueta sa, razele puternice ale soarelui reflectau în parbriz aşa că surpriza s-a păstrat până la capăt. Cobor rapid din maşină şi ajung în dreptul uşii ei, fac o reverenţă, îi ofer mâna şi pornim spre parc.

Pe măsură ce ne apropiam se simţea un miros puternic de tei, un miros de după ploaie, deşi nu era cazul, vântul adia şi ne desprindea firele de păr de pe capete, aveam senzaţia de déjà vu, parcă mai fusesem cândva acolo, poate într-o altă existenţă căci nu mai călcasem acolo niciodată. Voiam s-o ţin de mână, dar mi-era teama că era prea curând şi am preferat să mergem apropiaţi unul de celălalt, ajungem la destinaţie şi se afişau nişte copaci imenşi, ca din poveşti, ni se-nşiră în faţă o poieniţă viu coloarată, de la albastru azur la roşu aprins, cu băncuţe elegante din lemn masiv, mă ia de mână brusc şi-mi spune s-o urmez.

Urmez instrucţiunile ca atare şi mă las dus oriunde vrea să mă ducă, facem ceva metri prin înmiresmata şi oacheşa poieniţă, cu privirile furate de peisajul pitoresc, eram ca-ntr-o visare. Şi mergând prin parcul ce părea interminabil – lucru care nu deranja pe nimeni – ajungem la o mini-cascadă ce se prezenta sub forma unui cerc, împrejurul său era cuprins de bănci aşezate după forma-i, era încercuită de-o balustradă din fag masiv, şi avea dedesubt leduri ce prindeau diferite culori, cascada curgea de pe un mini-versant, construit de nimeni alta decât mama-natură. Rămân puţin purtat de val şi nu aud că ea îmi vorbea despre acest loc, despre semnificaţiile sale, aşa

că mă trezesc cu un ghiont.

Scuză-mă, m-a luat valul! E mirific aici!

Ai dreptate, aşa am păţit şi eu când am venit pentru prima dată aici.

Cum ai descoperit locul acesta?

Simplu, dintr-o pură întâmplare. Eu obişnuiesc să mă plimb cu maşina prin diverse locuri, niciodată nu opresc, dar atunci am făcut un mic popas, şi mergând pe acea alee, deveneam din ce în ce mai curioasă să aflu ce se află la capătul său cu fiecare pas ce-l făceam.

Şi cum de m-ai adus tocmai pe mine aici?

Vei afla la momentul potrivit. Dar, până atunci hai să luăm loc pe bancă, mă dor picioarele, nu-s obişnuită să merg atât pe jos.

Ha-ha! Va trebui să te iau cu mine la alergat, să afli şi tu cum e să activezi hormonii fericirii.

Hormonii mei au luat-o razna de mult, nici nu ştiu dacă mai există vreunul de fericire rămas pe undeva.

N-ai de unde să ştii până nu încerci pe propria piele, nu?

Cred c-am să fac o încercare, mă las pe mâna ta, până la urmă şi tu te-ai lăsat pe mâna mea acum.

S-a făcut! Avem o înţelegere! adaug eu entuziasmat

Da! Acum spune-mi ceva despre tine, pentru că nu ştiu decât că te cheamă David.

Nu ştiu cu ce să-ncep…

Poţi să-ncepi cu începutul, de exemplu, numai să-ncepi.

Am peste 17 ani, sunt un licean-întreprinzător, vaccinat, devreme-acasă, presărat cu puţin umor, ador natura, plimbările prin parc, cititul clasicilor, iubesc muzica, trăiesc pe-un ritm de melodie, îmi place arta, deşi nu sunt artist, îmi place să comunic, să aflu lucruri noi tot timpul, să fiu informat în permanenţă, să ştiu ce se-ntâmplă în jurul meu.

Interesant, mi-ai spus mult şi totuşi nimic despre tine…

De ce spui asta?

Ce fel de liceu frecventezi?

Unul cu profil umanist…

Este explicabil! mai ai fraţi, surori?

Mai am o soră, o cheamă Diana, împreună suntem duoul Dublu D. Ar trebui să ne vezi când suntem puşi pe feste, totul iese anapoda de fiecară dată.

Şi părinţii tăi? Poţi să-mi spui ceva despre ei?

Tatăl meu este avocat, iar mama mea are propria ei afacere, sunt independenţi, dar nu unul de celălalt, aici sunt dependenţi.

Da, avocatura este o profesie liberală, la fel şi funcţia de administrator a unei firme.

E rândul tău să-mi spui câte ceva despre tine… sunt nerăbdător.

Răbdarea este mama înţelepciunii! Să mă prezint: mă numesc Sorina, am peste 18 ani, sunt în an terminal la un liceu cu profil vocaţional, plănuiesc să dau la o facultate de arhitectură, aş vrea să construiesc ceva măreţ, pentru ca lumea să-şi aducă aminte de mine, sunt o fire sensibilă, sociabilă, îmi place să relaţionez cu lumea, am un cerc de prietene de suflet de care nu m-aş despărţi niciodată, le-aş lua cu mine peste tot, dacă se poate.

Excelent! Am de-a face cu predecesoarea lui Brâncuşi, mă simt foarte onorat de-a mă afla în prezenţa ta.

Asemenea! Tu, ce planuri de viitor ai?

Eu plănuiesc să dau o spargere la Banca Comercială, am deja planurile clădirii, tu fiind arhitectă, ai putea să interpretezi foarte bine detaliile, am deja sculele pregătite, sistemele de alarmă sunt floare la ureche, paznicii dorm cu spume la ora la care intenţionez să operez, e doar o chestiune de timp până voi fi cu adevărat bogat.

Glumeşti, nu?

Bineînţeles că glumesc!

Pfiu, la un moment dat, anumite pasaje din spusele tale păreau veridice!

M-am uitat la multe filme, imaginaţia mea este foarte bogată. Am de gând să-mi fac propria mea casa de discuri,

aş vrea să fiu Jimmy Lovine al României, să înfiinţez un Interscope al României, ca să zic aşa. Aş vrea să promovez artişti cu potenţial, aş vrea să iau sub aripă şi artişti deja consacraţi, din anumite genuri de muzică.

Cum ar fi?

Hip-hop, soul, r n b, pop. Am de gând să fiu cât se poate de intransigent, astfel încât să meargă totul ca pe roate. După cum spuneam, iubesc muzica, iubesc arta, şi muzica pentru mine – şi nu numai – este o artă, dacă este făcută bine, din pasiune pentru artă, şi nu neapărat pentru bani.

Trebuie să fie şi puţin comercială, că altfel ai avea buget de bicicletă pentru toată viaţa.

Aşa este! Pentru asta îmi voi căuta un asociat care să fie opusul meu, să putem fi profitabili, voi căuta un foame-după-bani, pe care-l voi ţine din scurt, din când în când, să nu facă tarabă din casa mea de discuri.

Bun plan, puştanule! Şi de unde vei găsi bani pentru a începe această afacere? Ai nevoie de-un capital frumuşel pentru a pune piatra de temelie a unei case de discuri.

Nu ţi-am spus mai devreme planul cu banca?

Ceea?

Glumesc, mama mea este afacerista, remember?

Da, bănuiesc că ai de unde învăţa pentru a putea porni ceva aşa de măreţ.

Da, voi învăţa de la cei mai buni.

Ai şi-un avocat asigurat, mai ai nevoie de puţin noroc şi de-o femeie puternică, care să fie în spatele tău.

Mi-ai citit gândurile!

Şi-am spus, parcă în cor: În spatele oricărui bărbat puternic, se află o femeie şi mai puternică!

Suntem telepatici, pare-se! chiţăi eu, cu jumătate de gură şi nu ne pare rău deloc!

Aşa că dintr-odată mă ia iarăşi de mână, cu aceeaşi privire misterioasă şi-mi spune s-o urmez, de data aceasta chiar nu ştiam la ce să mă mai aştept. Unde vrea oare să mă mai ducă? Fata este toată un mister, a apărut dintr-odată, ca o furtună în viaţa mea, îmi creează impresia că

exista undeva acolo, o conexiune. Mergem în direcţia cascadei, ne apropiem de ea, îmi arată că este adâncă, şi ce adâncă (bine că n-am rău de înălţime), şi mă duce undeva prin lateral către un pasaj ce avea intrarea spre nişte scări, la fel, natural construite.

Aceste scări duceau în jos, în neant, adrenalina deja-şi făcea apariţia şi totodată curiozitatea mă măcina… aveam aceeaşi întrebare ca toată lumea: Unde duc scările?

După ce mergem de-avem impresia că sunt nesfârşite scările, în sfârşit ne apropiem de final, se întrezăresc nişte mici peisaje ce păreau promiţătoare la prima vedere… şi ajungem. Pun ultimul pas pe sol, îmi leg şireturile şi când mă ridic, totul mi se arăta ca un tablou… ca un cocktail de culori şi de sunete ambiente. Păsărelele ciripeau, se „fugăreau” una pe cealaltă, copacii vegheau, apa curgea într-o veselie, noi eram hipnotizaţi de cele ce se-ntâmplau.

Şuvoaiele de apă ce veneau de sus, gravitau până la nivelul solului şi se izbeau puternic, într-un flux continuu, un circuit al naturii ce nu cerea decât admiraţie, şi într-adevăr asta primea: admiraţia noastră. Cu privirile-mi ovaţioniste, mă rotesc către Silvia şi-o iau de mână, ea nu se împotriveşte şi mergem mai aproape de acea apă fermecată, însetaţi de necunoscut. Ea mă roagă să ne apropiem, o avertizez că ne putem uda sănătos, dar n-o interesa acest aspect, voia doar să vadă mai de aproape minunăţia, aşa că ne-am apropiat. Mi-a sugerat să mergem pe-o cărare ce ducea în spatele cascadei, aşa că am urmat cursul naturii şi ne-am aşezat în spate, unde apa ce cădea de sus ne trecea prin faţa ochilor, la câţiva centimetri distanţă. Totul era ca un filtru, ne împrospăta mintea şi ne făcea să vedem totul mai clar, mai pur… Era în acelaşi timp un zid între lumea de afară şi noi, aici eram protejaţi, ne simţeam în siguranţă. Mă trezesc brusc c-un sărut din partea ei care nu se mai termina şi Doamne! Nu voiam să se mai termine niciodată.

Ne oprim pentru o clipă, ne uităm înfocaţi unul la celălalt cu respiraţiile greoaie, ca după un adevărat maraton şi continuăm să întreţinem focul ce s-a aprins cu

câteva momente înainte. fi simţeam bătăile inimii cum i se intensifică şi eram conştient că şi ea mi le simte pe ale mele, era totul în doi acum, trecusem de la persoana I la persoana a II-a într-o clipită.

Şi dintr-odată mintea-mi fuge în zigzag, din loc în loc, din persoană-n persoana, de la un neuron la altul, am totul şi totuşi nu am nimic, am stabilitate şi totuşi nu am, am o vârstă şi totuşi n-o am, de-a dreptul. E totul real sau e totul în mintea noastră?

Am adesea, cum am avut adineauri, gânduri ce-mi fug prin minte, dar sunt parca prea multe şi prea dintr-odată, încât nu reuşesc să le desluşesc, mă gândesc la ceva, dar parcă nu ştiu exact la ce, dar totuşi e… ceva. Aşa cum mi-s acum, îngândurat, dar dacă sunt întrebat ce am, nu aş şti ce să răspund, mă gândesc la… la ce? La nemurirea sufletului?

Totul a fost ca un vis din care nu voiam să mă mai trezesc, era totul ca un miraj, dar… era cât se poate de real şi mai presus de toate mi se întâmplă tocmai MIE.

Îţi mulţumesc Dumnezeu! Obişnuiam să spun to timpul în gând. Gesturile-mi de gratitudine mi se puteau citi pe fată-mi cu grimase joviale, mi se putea observa cu nonşalanţa licărirea din ochi.

Aceasta stare nu o ascundeam nicio clipă şi nici n-aveam de gând s-o schimb, nimic nu-mi putea sta în cale, o, da!

Zeiţa mea îmi spunea adesea că sunt un euforic incurabil şi ca, mai rău, mai sunt şi molipsitor. Poate că avea dreptate, n-o contrazic. Ca să vezi! Aveam un efect pozitiv şi eu asupra îndrăgitei mele şi nu-mi părea rău deloc.

Ma gândeam că mă pot considera un adevărat norocos că am găsit cu adevărat fericirea, ca Bill Gates e gelos pe mine, deoarece fericirea nu poate fi preţuita oricum, nu poate nicicând, niciunde fi cumpărată, toţi banii din lume nu mi-ar fi putut oferi împlinirea.

Pe măsură ce zilele treceau, mă vedeam o altă persoană, mă surprindeam zâmbind aşa… din senin, chiar

şi atunci când situaţia nu o impunea.

Devenise totul din jurul meu roz: părinţii roz, prietenii roz, zilele roz, roz vedeam în faţa ochilor, roz mi-era şi tricoul, ajunsesem să mă dau pe roz şi-mi mergea totul ca pe roze.

În timp ce prietenii mei îşi ţineau prietenele de mana sa nu cheltuie, eu îi dădeam mâna liberă tot timpul, fericirea ei era fericirea mea, era fericirea NOASTRĂ, tot ce ţinea de roz, ţinea de lumea noastră.

Lumea noastră nu era o lume oarecare, nu orişicine avea acces la ea, nu orişicare o putea înţelege, astfel ca preferam să ne dăm de partea celor care erau în asentiment.

Clipele alături de ea deveneau eternitate, momentele petrecute împreună deveneau tablouri clasice, ieşirile cu ea băteau romanele lui Sandra Brown, până şi Steven Spielberg ar fi dat orice să ne ecranizeze POVESTEA.

Dar, neah, nimeni nu poate reda în cuvinte mai bine decât mine ceea ce se petrecea, pana şi fantasticul e un gen destul de slab să poată reda fidel sentimentele noastre.

Ştiu, tind să cad în ridicol, să capăt trăsături de patetism, bun, asta conştientizez. Ceea ce vreau eu să subliniez prin toată aparenta, exagerare este că aş vrea să las o moştenire omenirii, dacă nu e cu putinţă mai mult, din sensibilitatea mea, sensibilitate specifica omului, în general.

Aş vrea ca toată lumea să poată da frau liber trăirilor interioare şi să le exprime în exterior fiecare cum poate… prin muzica, prin pictura, prin versuri, prin declaraţii, prin dans, prin arta în general, să facem din sensibilitate o artă.

Capitolul 4

Extremele au un mod ciudat de-a se atrage

Detest persoanele care-şi neaga sentimentele, considerându-le o slăbiciune, ceva trecător, detest laşii. Am numai cuvinte de laudă, însă, la adresa celor care dau curs trăirilor, care-şi urmează inima, care au fost în stare să nu fac compromisuri pentru lucrurile materiale, care nu

s-au prostituat pentru verzişori, care nu au semnat pact cu diavolul doar pentru o fericire de scurta durata.

Pentru ca, să fim serioşi, banii n-aduc fericirea, sau dac-o aduc, n-o aduc pentru totdeauna.

Bine, gurile sceptice ar spune în momentul de faţă: banii naduc fericirea, dar o întreţin.

Serios? Banii nu vin niciodată curaţi, ci de multe ori sunt ca un blestem, Banii te ridica, banii te doboară. Întotdeauna am ştiut să stau deoparte, sunt desigur, un rău necesar, dar totul e să ştii să păstrezi distanta.

Unii oameni se-ndrăgostesc de femei, alţi oameni sendrăgostesc de bani. Oricare din aceşti oameni au de pierdut, dacă nu ştiu să se autogestioneze. Mai nou, eşti considerat o persoană de succes dacă ai aceste hârtii la îndemână. Să înţeleg ca succesul este echivalentul banilor? Aici a ajuns societatea noastră? Răspunsul este un mare DA.

Nici nu pot să-mi exprim mâhnirea în privinţa asta, n-ar ajuta la nimic, nimeni nu m-ar înţelege, toţi m-ar condamna. De ce? Ar spune că sunt un fals. Da? Da! Tocmai eu care fac aceşti bani, care sunt un om de succes, mă plâng şi mă smiorcăi ca o fetiţă căreia i s-a furat acadeaua?

Hai să spunem lucrurilor pe nume. Banii vin pentru că trebuie să vină, orice afacere – cât de mica – aduce bani, mai devreme sau mai târziu. Da! Cu banii îţi plăteşti facturile, din bani îţi cumperi alimente, băutura, cu banii… supravieţuieşti. Totul perfect logic pana aici.

Unde intervine problema, atunci? Problema intervine atunci când oamenii dau în cap pentru bani, când oamenii devin lacomi şi nu mai au scrupule, când vine vorba de bani, când oamenii ajung disperare şi au nevoie de ei.

Banii au cam acelaşi curs cu jocurile de noroc: creează dependenta. Desigur, jocurile noroc implica bani şi sunt mult mai distructive. Poţi s-ajungi putred de bogat într-o clipită şi-n următoarea clipa sa nu mai ai nimic, să fii sărac lipit pământului.

Poţi, deci, să treci de la extaz la agonie cât ai zice

peste!

Încerc să fiu cât mai cerebral, încerc să mă menţin cu picioarele pe pământ, să nu devin un împătimit, să nu-mi creez o dependentă din a iubi banii. Lucrul ăsta nu-l pot spune şi despre asociatul meu. Dacă-l priveşti calm, obiectiv, imparţial, ai putea spune că este un om, de treaba'. Dar, dacă îl iei la bani mărunţi, e posibil ca lucrurile să se mai schimbe. Este un ambiţios desăvârşit, este un zelos din fire, îţi poţi pune baza-n el, indiferent de circumstanţa, poţi fi sigur că nu te va dezamăgi.

Are darul de a-ţi fi alături atunci când e nevoie, are acest al şaselea simţ, mai ceva ca maşina de spălat, Whirpooe, încât te miroase, n-ai cum să te ascunzi de el. Este şi un bun psiholog, citeşte intens cărţi de psihologie, îi place să studieze şi să exploreze mintea omului, îi place să se şi autocunoască, îşi doreşte cu ardoare să-şi cunoască bine apropiaţii şi să le sară-n ajutor. Nu numai o dată mi-a întins o mână de ajutor atunci când am avut nevoie, deşi nu i-am cerut acest lucru, el s-a autosesizat.

Da, dom'le! El! Panaitescu! Corbul! Chiar el! Unicul şi inegalabilul.

Îşi spune mereu în preajma apropiaţilor că este un om bun cu intenţii rele. Este încă un paradox pentru mine. Cum poate un om ca el să fie şi bun şi rău în acelaşi timp? Cum? Dumnezeu ştie!

Acest tiran, acest bărbat care-l puntea intimida pana şi pe Hitler – oricând, era în cele în durma un sufletist. Această latură a lui nu şi-o arata oricui. Era bine mascata, era bine ascunsa, dar venea şi cu o parola. Dacă nu ştiai parole, nu aveai acces la ea. Parole nu o ştia decât acela care merita şi care-i dovedea loialitatea, acela-i câştiga încrederea.

El, un munte de om, cu trăsături grave, sprâncene negre, stufoase, cu un piept proeminent, dobândit în timpul antrenamentelor dure de la JUDO – căci era un vechi practicant al acestui sport de contact – cu un început de mustaţa lăsat la vedere, cu un spate ce nu-i permitea să intre normal pe uşa, era nevoit să intre lateral, avea

mişcări graţioase, în pofida muşchilor bine definiţi.

Era un gentlemen cu doamnele, un bagabont cu băieţii, un adevărat tata pentru copiii lui, un fiu de excepţie pentru părinţii lui şi un sot-model pentru iubita lui sotie.

Aaa! Era cât pe-aci să uit! Un adevărat PRIETEN pentru amicii lui, dar un şef TIRAN pentru angajaţii lui.

Nu avea mâna liberă pentru ca aici interveneam eu. Eu cream echilibrul.

Angajaţii noştri, în număr de 50, îl priveau cu teama, şi… la naiba, cum să nu-l priveşti cu teama pe un om de 1, 90 m de 120 de kg, doxa de marketing, antreprenor – model, un om de succes, un om integru.

Aveau toate motivele să-i acorde respectul cuvenit, să-şi revizuiască comportamentul în prezenta lui, să-şi caute cuvintele când purtau o discuţii cu el. Deci, unul nu sufla o vorbă în faţa lui. Era deja o cutumă, indiferent de angajat: chiar şi cei cu experienţa şi vechime în firma îl admirau şi din respect nu se purtau cu ingratitudine.

Aveau însă o problemă: nu accepta să fie criticat, nu accepta idei noi, avea în mintea sa de procesor intel core-duo o fixaţie: nu-i plăceau RISCURILE, le detesta.

Astfel ca atunci când un angajat venea cu o idee noua, după ce o testa prin sondaje, ţinea cont de opinia publică, după teste aprofundate de fezabilitate, nu se ducea în biroul lui, ci venea la mine în birou. Da, chiar la mine, eram un fel de părinte la care te duceai uşor să te confesezi.

Eu eram cel care împaca pe toată lumea, eu rezolvam lucrurile de fineţe în firma, eu îi şlefuiam temeliile, eu îi solidificam structura acesteia. Eu aveam grija ca tiranul să nu întreacă măsura, aşa cum şi el avea grijă să nu o întrec eu. Eram câinele de paza al firmei. Aveam un miros multilateral dezvoltat, simţurile olfactive erau pe plus, ochii îi aveam de vultur, mersul îl aveam de broasca, fuga o aveam de Usain Bolt, mintea o aveam de Donald Trump.

Veneau la mine cu temele făcute, căci ştiau că nu-s flecar şi nu-mi place să-mi pierd timpul de pomană. Aveau

totul într-o mapa, bine ghivernisita, atent lucrata, explicita sau mai bine zis, scurta şi la obiect, veneau cu documentul în format Power point şi eram numai ochi şi urechi. Încercam să nu am nicio reacţie, chiar dacă unele proiecte erau de domeniul, Micky Mouse, încercam să nu-mi exteriorizez sentimentele. Le spuneam că mă voi gândi, ca voi analiza măă cu mare atenţie, astfel încât să nu-mi scape niciun detaliu, voi face nişte săpături şi-l voi contacta eu în cel mai scurt timp.

După ce o studiam, slide după slide, încercam să-mi fac nişte scenarii, să-mi creez în mintea imaginea, filmuleţul acestei investiţii, pe cât se poate de aproape cu realitatea. Totul era pe bune, căci totul era pe bani, n-aveam dreptul să greşesc, aveam dreptul la obligaţie, un eşec ar fi însemnat poate şi scăderea cotelor acţiunilor firmei.

Luam totul în serios, dar îmi asumam riscuri şi am avut nu numai de câştigat, ci şi de pierdut, dar dacă trag linie, dacă pun în balanţa, ea se înclina în favoarea SUCCESULUI.

Da, Baby! Iubesc succesul mai mult decât mă iubesc pe mine. Succesul este singura mea opţiune. Ador să văd ca toată munca noastră se materializează în succes, ca lumea apreciază şi susţine efortul nostru reciproc şi ca pun mâna şi cumpăra cd-urile, îşi cumpără biletele la concert, muta canalul pe postul unde îşi fac apariţia formaţiile.

Piaţa muzicala acum e ca un bazar, toţi romanii s-au americanizat, au uitat de limba română, au uitat să-i fie fideli tărişoarei noastre, România. Şi au şi toate motivele, nene! Piaţa muzicala este într-un continuu declin, este în cădere libera, de când criza s-a lovit de corabia noastră condusa de-un marinar magician, beat, cu flotă-n mâneca (uite flota, nu-i flota), deloc elegant, suntem în deriva, şi oamenii ca să supravieţuiască s-au gândit să cânte pe o limbă de circulaţie internaţională. Dau drumul la radio şi constat ca 90 % din piesele pe care le aud sunt în limba engleză, rareori se-ntâmpla s-aud ceva romanesc.

Au uitat, probabil, ca O-zone a reuşit şi-n limba

română pe mai multe continente, chiar şi în Statele Unite unde-au câştigat discul de platina (1 milion de cd-uri vândute, fizice sau virtuale)! A fost o nebunie la vremea respectivă.

Păcat ca banii le-au întunecat minţile. Banii fac diferenţa, o, da! Omule pus în faţa banilor îşi arata adevărata fata. Dar nu orice om, ci omul care până atunci n-a avut decât mărunţiş pe mâna, şi dintr-odată s-a trezit cu bani deloc de neglijat în cont. Da, acest om începe să se comporte ca o fiară, începe să aibă comportamentul unui primat, unuia care se bazează doar pe instincte şi reacţionează doar din instincte, fără a mai raţiona.

Astfel, şi eu, la rându-mi, am fost nevoit să fac acest compromis: de-a semna la casa de discuri artişti cu muzica în limba engleză. Tuturor le-am pus, însă, două condiţii mari şi late:

a) Mai întâi de toate, vreau să-i aud cântând în limba română. Păi, bai, nenele, dacă nu ştii să-mi cânţi în limba română, ce pretenţii să mai am să-mi cânţi bine în limba engleză?

b) Sa includă pe albumul lor şi o piesă – măcar o piesă – în limba română, să facă, deci, dovada că sunt romani şi că se mândresc cu acest lucru.

Nu eram atât de pretenţios, aş fi putut să pun multe alte condiţii, dar mai exista şi alte case de discuri, nu-i aşa?

Oferta mea era de nerefuzat, ofeream promovare: radio, tv, emisiuni de divertisment, diferite evenimente mondene, apariţii în reviste, site-uri celebre arhiaccesate, nişte bani în avans – nu prea mulţi, totuşi, ca să nu se lase pe-o ureche şi nici să nu li se urce celebritatea la cap. Toate acestea în schimbul unui procent considerabil din tot ce însemna albume, concerte, reclame, ş.a.m.d.

Toată lumea avea de câştigat: mai ales casa de discuri. Investiţia mi-am scos-o înzecit, de foarte multe ori. Dar, am riscat. Şi e un stres permanent cu care trebuie să trăieşti permanent. Ştiu să gestionez acest stres, ştiu să-mi găsesc ferestre de aerisire, îmi găsesc refugiul în braţele

dragei mele domniţe, unde timpul parca se opreşte, unde viaţa merita trăită din plin.

Micul meu univers, aşa cum îmi place să-l numesc – casa mea, e un loc aparte, acolo vreau să mă duc de fiecare dată cu drag, acolo vreau să îmi găsesc alinarea.

Oricât mi-ar fi ziua de grea, de dezamăgitoare, indiferent de eşecuri, vreau ca atunci când ajung acasă să uit de toate. Vreau să găsesc în acest cuibuşor de nebunii – dragostea de care am nevoie, înţelegerea mult râvnita, vreau să-mi găsesc nevasta cu zâmbetul pe buze şi… dacă nu cer prea mult… aroma mâncării încă de la intrare să mă izbească… papilele mele gustative s-o ia razna.

Desigur, nu pot să cer imposibilul şi nu am pretenţia ca acest scenariu să fie repetat fidel de fiecare dată, dar să se repete cât mai mult cu putinţă.

Oricât aş fi de dificil, încerc să mă menţin şi să fiu realist. Unele lucruri sunt independente de noi, astfel ca a cere imposibilul te face imposibil, şi orice e imposibil, e de lepădat şi nu vreau să fiu de lepădat. Vreau ca soţia sa mă iubească, să nutrească sentimente pentru mine aşa cum nutresc şi eu pentru ea.

Aici, în povestea NOASTRĂ, nu poate fi vorba de obişnuinţa, sau dacă e şi obişnuinţa la mijloc este o altfel de obişnuinţa, este obişnuinţă care întregeşte dragostea noastră. Dragostea noastră a fost, este şi va fi pentru totdeauna, nu m-am mai lovit de astfel de sentimente, nu am mai cunoscut aceste senzaţii până acum, nu am mai auzit pe altcineva să vorbească aşa cum vorbesc eu despre sotia mea. Dacă ar fi fost la început, i-aş fi putut spune entuziasm, dar dacă vorbesc cu acelaşi tremur în voce, în aceeaşi manieră juvenila, cu acelaşi ton entuziast, la fel de poetic ca Eminescu. Îmi place să cred că sunt cel mai norocos bărbat de pe planetă. Că aş putea să mă iau la întrecere la capitolul acesta cu orice alt bărbat, ca nici Brad Pitt cu a lui Angelina Jolie, cu ai lui bani, nu ar putea să-mi facă fata, ba i-aş da knock-out din prima runda, nu-i dau nicio şansă băieţandrului.

Suntem împreună un TOT ce nu poate fi separat,

inseparabili, infailibili, atât de gingaşi unul cu celălalt, atât de suavi împreună, parcam trai într-un roman de dragoste, parc-am juca într-o piesa de teatru, parc-am canta într-un muzical de pe Broadway. N-aş refuza nicicând ca numele noastre să fie trecute pe celebrul, Hall of fame, nu, n-aş face asta… Am senzaţia că anii petrecuţi alături de ea m-au întinerit, mi-au dat energie, m-au făcut mai puternic, iar ea devine din ce în ce mai frumoasa pe an ce trece, ca un vin… în fiecare an mai bun. Da, o iubesc.

Pleosc!!! se-aude deodată în camera! Ce naiba se-ntâmplă? Îmi dau seama că pauza mea de prânz s-a transformat într-un somn de amiaza prelungit.

David, tu dormi şi compania ia foc? Se răsteşte Corbul la mine.

Cred c-am adormit, negrule, m-a ajuns oboseala fără să-mi dau seama, ce să mai îi replic prieteneşte, uimindu-mă şi pe mine.

Ca de obicei, dormi ca porcul, munceşti ca porcul, iubeşti ca porcul! Tipic!

Să mănânci ce f. t eu, mai, libidinosule!

Hai să lăsăm prostiile deoparte şi să trecem la subiect, o lăsă moale Corbul.

Da, te rog, spune-mi: ce s-a întâmplat?

Ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat?! Cum adică, tu nu ştii?

Ce să ştiu, mai, futincuristule? N-auzi ca habar n-am la ce te referi, o fac eu pe fraierul.

Albumul celor de la Dj’s e numărul 1, cu vânzări record! Este incredibil!

Ştiam că va fi aşa, am verificat site-urile de specialitate în previziuni şi anunţau gălăgia asta de vânzări.

Şi nu ţi-a trecut nicio secunda prin cap să mă anunţi şi pe mine şi să nu mă trezesc că fac infarct când citesc cifrele?

NU!

Cum adică nu? Se înfurie Cioroiul.

Bineînţeles că nu!

Ia stai puţin, deşteptăciunea pământului ce te crezi. După ce că ai acţionat de unul singur şi i-ai lansat fără ca măcar să-mi ceri sfatul, acum o dai la întors cu mine!

Nu ai fi fost de acord să-i lansam, doar te cunoşti cât de conservator eşti, nu poate omul să facă ceva decât ascunzându-se, dacă ţi-aş fi spus de ei te-ai fi urinat în pantaloni de nervi.

Ai dreptate, cu excepţia părţii cu urinatul, se înroşi Corbul.

Oricum ai urinat pe tine când ai citit cifrele vânzărilor, continui eu să fiu agasant.

Am urinat pe dracu', limba-n p.z. a ce eşti! Eşti un oligofren, un pămpălău, un necrofil, un fraier, dar TE IUBESC! Ai spart gheata şi nu-mi vine să cred, o să ne faci pe amândoi BOGAŢI. Putrezi de BOGAŢI!

Ştiu, şi de asta mi-e frică.

De ce să-ţi fie frica, bizonule? Eşti nebun la c. r?

Mi-e frică de toţi banii ăştia care vor veni, mi-e frică că ne vor schimba, ne vor transforma în nişte brute, nişte sifilitici foamedupabani, care uita de unde au plecat.

Nu-ţi mai fie frica de bani, să-ţi fie frica de mine, că-ţi trag o palmă de-ţi dau ochii peste cap!

Hahaha!

Şi cu asta am încheiat-o, ne-am strâns mâinile, ne-am îmbrăţişat, am scos şampania de la rece, am mers cu toată firma şi implicit cu Dj's la cel mai apropiat club şi-am sărbătorit în stil barbar. Da, noaptea a fost de pomina, secretarele noastre se rupeau pe cuburi de-ai fi crezut că-s ultimele bagaboante, băieţii turnau şampanie în pahare de parca erau gratis, ritmurile vibrau şi noi le urmăream îndeaproape, eram pe val… cum s-ar spune, eram în VREMURILE BUNE. Piesele celor de la Dj's erau puse una după alta, tot clubul le scanda numele în timp ce dansa, toate femeile veneau şi se suiau calare pe ei de parca erau la Rodeo, toţi nu se opreau din a-i felicita, era vremea lor.

Le vedeam fericirea în privire, îi vedeam că nu le venea să creadă că s-a ajuns acolo, nu se aştepta nimeni, nici ei nu se aşteptau la un asemenea succes. De-a lungul

timpului ajungeau în turnee internaţionale, aveau să viziteze Brazilia, SUA, Tenerife, Ibiza, Coasta de Azur, au ajuns chiar şi în Dubai. Da, mogulii cu bani arabi, mogulii petrolului îi voiau chiar la ei în hotel. Ne-au taraf şi pe noi acolo şi vreau să spun că n-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea, n-am crezut ca mintea omului poate fabrica aşa ceva. În afara faptului că peisajele erau mirifice, erau file de poveste, hotelul, luxul, întregul complex turistic te lasa cu gura căscată… la propriu. Stăteai câteva minute înainte să intri în hotel şi te holbai ca un câine în friptura, ca boul la poartă nouă! Na, dă-i taranului o ciocolata, arunca ciocolata şi păstrează ambalajul, cam aşa se punea problema acum.

Ce mă uimea cel mai mult e ca lumea de acolo nu era lume arabă, erau al naibii de mulţi turişti, aruncaţi cate 20 pe 10 metri pătraţi, toţi în aceeaşi situaţie ca noi, mulţi dintre ei oameni de afaceri respectabili, dar care oricât de multe ar fi văzut la viaţa lor, parcă n-au mai văzut niciodată aşa ceva. Atâta opulenta în jur, atâta lux, atâta prosperitate la un loc n-a adunat nimeni, e un Turn Babel al zilelelor noastre. Luxul era la el ca acasă şi încerca să te atragă în mrejele lui, te hipnotiza, îţi făcea cu ochiul, şi tu nu puteai să-i rezişti, te lăsai dus de val…

Ne lăsăm purtaţi de val, încercam să gustam din toate plăcerilor ce ni le putea oferi el… unde au reuşit băieţii ăştia sa ne aducă. Cum de arabitoii au cugetat la trupa Dj să cum de le place lor muzica asta? Are şi influente arabe, într-adevăr, dar adaptate comercialului. Se gândeausă-i facă pe băieţi imaginea celebrului hotel şi pentru acest lucru trebuia să discutăm cu armata sa de patroni petrolieri. Am fost nevoiţi să luăm după noi o serie de jurişti, o serie de translatori, ca să nu cumva să fim traşi în piept, deşi… care pe care trăgea în piept aici şi cum puteau ei să ne tragă pe noi în piept? Cu ce? Să ne îmbogăţească mai tare decât ar fi fost normal? Ha!

Noua deja ni se părea ieşit din comun că ne-au dat nişte camere de mărimea parlamentului României, unde ne-au cazat, ne-au tratat regeşte, unde îţi era mila sa dai

băiatului cu bagajele bacşiş că te aşteptai să-ţi ceară salariu tău pe-o luna, dar i-am dat 10$ şi ni s-a părut că ne este recunoscător. Aveam şi încă mai am îndoieli că a fost recunoscător, dar trebuia să ne servească la fel, patronii au avut grija să-l instruiască din timp şi să ne facă să ne simţim regi… măcar pentru o zi!

Şi aşa ne-am şi simţit, camere ne erau îmbelşugate cu fructe exotice, şampania era într-un vas metalic plin cu gheata, caviarul era aşezat, ornat şi aromat de spuneai că-i hrana pentru zei, dansatoarele ne invadau camerele mai rău ca tătarii, ne ameninţau că ne fac sclavii lor… da, aşa mai zic şi eu, după ani de zile de munca sa te vezi acolo Sus, as putea spune, căci stăteam la etajul 30, e o împlinire nu numai din punct de vedere al carierei ci şi sufletească.

Unii ne spuneau c-am dat lovitura, alţii spuneau c-am spart gheata, gurile rele spuneau că suntem sclavii arabilor, eu spun că suntem oamenii potriviţi în momentul potrivit. Da, suntem, baby!

Avem lumea la picioare, şi în curând o să-i avem şi pe arabi la picioare. Suntem civilizaţii diferite, dar prinţii petrolului de-abia ne-aşteaptă să le încântăm urechile, şi, mai ales, de-abia aşteaptă s-audă melodiile celor de la Dj’s live, să-i salute, să le umple buzunarele lor şi nou de bani. O, da! Am să iubesc banii arabi, am să mă îndrăgostesc nebuneşte de ei.

Corbule, am făcut-o şi p-asta, omule! Zic eu sec.

Am făcut-o lata, nenele, uită-te şi tu unde-am ajuns, în gura arabilor, parca vezi că vor să ne convertească în budism.

Să vezi ce dos de laba îţi dau peste mutra aia de ţigan! Ei vor să ne facă oameni bogaţi şi tu crezi ca ei ne-au chemat pana aici să ne convertim. Tu auzi ce stupidităţi debitezi, imbecilule? Ai băut prea multă şampanie?

Cred că m-a lovit peisajul ăsta ştiinţifico-fantastic peste bot! Uită-te şi tu ce privelişte avem de la etajul ăsta, parcă ne-a pus Dumnezeu mana în cap! Când scoteam capul pe geam din birou, în România, vedeam angajaţii ADP cum munceau, vedeam cum se înjurau bizonii în trafic

şi cum îşi aplicau lovituri de karate peste moaca, şi simţeam aerul de combinat. Aici, cum scot capul pe geam, vad insule, ocean, vad palmieri, dacă iau un binoclu şi mă uit pe plaja vad numai femei una şi una, vad arabitoi cu lanţuri la gât mai ceva ca 50 cent. Lucrurile, da, mă cam depăşesc. Şi cum să nu mă depăşească, animalule?

E prima dată când ai şi tu dreptate, de când ne cunoaştem şi noi!

Las că-ţi arăt eu ţie dreptate!

Şi mă lua prieteneşte la bătaie, se face ca mă proiectează peste umăr, mă arunca în pat, o ia şi pe-o dansatoare şi-o proiectează peste mine, apoi scoate sticla de şampania de sub gheata şi toarnă în pahare pentru toată lumea, cică face el cinste… pe banii noştri, distrusul!

Mai beţivan ca atunci nu l-am văzut niciodată, se întrecuse pe el însuşi, bea şampania ca apa, Don Perignon era echivalentul apei Borsec în zilele noastre, în mintea lui. Şi când te gândeşti ca pentru alţii e ceva perfect normal să consume aşa ceva ca pe apa, când mănâncă icre negre e ca şi cum mi-aş unge eu o felie cu Delma, când le dansează femeile în ritmuri orientale e ca şi cum m-aş uita eu la Taraf Tv.

Nu-i corect ca se-ntâmplă lucrurile astea, nu-i corect ca numai o parte din oamenii planetei să trăiască astfel de experienţe în timp ce ceilalţi să ducă vieţi monotone, când se duc la magazin să-şi cumpere o îngheţată se uita mai întâi în portofel, când se gândesc de 3 ori înainte de a cumpăra ceva la supermarket, nu cumva să depăşească bugetul, când copiii trec pe lângă magazine şi cer ceva nu ştiu ce metode sau minciuni să folosească să nu cumpere. Când vine fluturaşul de salariu să-l semneze să fie ca şi cum şi-ar semna testamentul, după ce împart banii pe datorii să constate că nu le mai rămân bani decât de mâncare şi băutură, nu tu concediu, nu tu jucării pentru copii, nu tu normalitate… de fapt anormalitatea a devenit o normalitate în România de azi. Off!

Corbul dansa din buric întrecându-l parca pe Borcea de la Dinamo, avea un stil, stilul, cocor în el, mişcările lui

nu erau tocmai uniforme, aveai impresia la un moment dat că e tras, dansa şi nu-i pasa ca lumea râdea de el şi ca voia să facă poze cu el ca şi cum ar face poze cu maimuţa. Se distra în felul lui şi aşa cum înţelegea el noţiunea asta, întrucât nu i-a fost dat prea des să fie fericit, nimic nu-l mulţumea de obicei, dar aceasta surpriza a reuşit printre puţinele daţi din viaţa lui sal satisfacă. I s-au aranjat lucrurile, încetişor, aşa cum a vrut el, să cunoască succesul şi nu orice fel de succes, ci SUCCESUL, să schimbe aerul de România, dar dacă se poate pe bani puţini sau mocca, şi uite ca varianta a doua a fost mai la îndemână, şi să împartă succesul cu partenerul lui, adică cu mine.

Cu puteam să-mi doresc mai mult? Să-mi văd prietenul în al 9 – le-a cer, să ne văd firma între primele firme – case de discuri – pe plan naţional şi nu numai, să-mi văd femeia încrezătoare în viitor şi să-mi poată pomeni despre un copil fără să-şi facă griji de reacţia mea. Ce mi-aş putea dori mai mult? Aş vrea s-avem un copil împreună, e un lucru care uneşte cuplurile, se spune ca un copil te maturizează, un copil te face să uiţi de probleme atunci când îl ţii în braţe şi ştii că-i al tău. Acel mic univers al nostru s-ar transforma într-un univers puţin mai mare, ni l-am extinde cu această ocazie, am perpetua familia pe mai departe, as pasa ştafeta pentru următoarea generaţie. As putea spune că n-am făcut umbra pământului degeaba, că n-am trăit în zadar, ca toate sacrificiile noastre capătă până la urmă un contur. Doamne! Viaţa bate filmul!

Filmele poate sunt mai bine puse la punct, replicile parcă sunt mai uniforme, oamenii parca vorbesc ca din cărţi, adevărul biruie întotdeauna, dar totuşi… senzaţiile pe care le trăieşti în viaţa REALĂ sunt incomparabile cu cele din filme, chiar şi văzute-n format 7D, când eşti udat mai rău ca la concursurile cu tricouri ude şi te mângâie ceva la picioare când apar în horror-uri şobolanii, de-ţi uzi pantalonii. Până la urmă asta e şi farmecul vieţii, REALITATEA. Nu mă mai satur de ea, nu-i mai găsesc alt înlocuitor. Dar oare are înlocuitor?

De-abia aştept să-mi ţin pruncul în braţe, să ştiu ca el

este rodul muncii mele, să mă uit la el şi să-mi văd viitorul în fracţiuni de secunde, să ştiu ca las ca moştenire pământului o capodoperă. Ştiu ca acum doar pot să-mi imaginez care este senzaţia de-a avea un copil, o ştiu doar din relatările prietenilor mei, din filme, din auzite, ştiu că este un moment unic în viaţa unui om naşterea descendentului său. Când ştii ca acea făptură, mica, nevinovata, ce plânge pentru ca altă formă de exprimare nu ştie în acele momente, vine din mine şi din ea, că este creaţia noastră… parcă nu mai ţii cont de probleme zilnice, parc-ai avea o vesta şi ai fi protejat de răul din jur, parca niciun munte nu mai e destul de înalt pentru tine. Viaţa capătă un cu totul şi cu totul alt sens. De-abia atunci începe. Da. Începe o viaţă nouă. Începe responsabilitatea, începe maturitatea, într-un cuvânt.

Lupta pentru supravieţuire îşi va spune cuvântul din acel moment, nimeni şi nimic nu va putea fi mai important în acele clipe decât familia mea, decât mica mea constelaţie. Da, el e venus – care luceşte puternic şi mă îmbata cu lumina sa, ea este soarele meu, cea care mă luminează, mă tine în viaţă. Noi, împreună, formam, laolaltă, o galaxie. O galaxie neexplorata, o galaxie perfecta, o galaxie plină de armonie, unde atracţia gravitaţională a planetelor ce-o compun o reprezintă tocmai dragostea. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără dragoste. Nu ştiu unde aş fi fost astăzi şi ce aş fi ajuns astăzi dacă nu aş fi cunoscut dragostea. Fără dragoste omul este ca… berea fără alcool. Fără dragoste te simţi neputincios, fără dragoste eşti lipsit de vlaga, fără ea… eşti lipsit de sens.

Hey! Trezirea, ce ai păţit, amice? Ma împinge corbul brusc.

Ah, nimic, cred că m-a luat valul dintr-odată.

Cred că toţi suntem în aceeaşi situaţie, ne trăim visul, ia şi bucură-te, mai lasa fleacurile, hai să savuram clipa! Carpe diem!

Hai să închinăm acest pahar de şampanie destinului!

Da! Hai noroc, prietene! A venit şi clipa noastră, în cele din urmă.

Da, a răsărit şi soarele pe strada noastră! adaug eu cu şampanian nas.

Cine s-ar fi gândit vreodată c-o să ajungem aici?

Nici în cele mai îndrăzneţe vise n-am ajuns cu gândul aici, crede-mă.

Ce să visezi tu, când tu dormi iepureşte cu ochii deschişi, mai ceva ca Nutu Cămătaru'! ironic mi se adresa corbul şi parca plin de el ca scos una ca asta.

Îmi vine să sar pe Maybach şi să flutur din mâini ca Becali, în halul ăsta am ajuns.

Ar vrea mulţi s-ajungă în haluf asta, pun pariu pe asta.

Da, ce n-ar da unii să fie în locul nostru acum? Să respire acelaşi aer cu prinţii arabitoi, plini de bani de petrol!

Perfect de-acord cu tine, mulţi ar sacrifica orice ca să poată măcar pentru o zi să vadă ce senzaţie e când eşti aici…

Ciupeşte-mă, dar, de fapt, nu mă mai ciupi, mi-e frică să nu fie un vis, şi dacă e, parca aş vrea să nu se mai termine.

Hai să ne culcam, beţivule! maine e o zi importanta!

Da, de ziua de mâine depinde viitorul nostru!

Haidem!

Şi adormirăm, în cele din urmă, cu gândul ca a doua zi… vom avea clipe de aur şi vom fi numai aur, din cap până-n picioare, dacă se poate. Şi asta o spun fiind modest, ca doar platina e la moda, aurul e ceva „lejer" în zonele astea, aurul la ei e un fel de tinichea la noi.

Şi am adormit, un somn adânc, atât de adânc încât m-am pierdut undeva, undeva în adânc, ca-ntr-un ocean, încât nu reuşeam să mai ies la suprafaţă, mă luptam cu mine însumi, mă luptam cu trecutul. Un trecut nu tocmai glorios, fie vorba între noi. Nu e ca şi cum l-aş regreta… dar mi-am pus amprenta asupra lui impropriu, l-am modelat după cum am visat, acum îl revăd neaşteptat, îl simt neîncetat… parc-ar fi fost adevărat. Asta-i somnul ce-am visat, asta-i viaţa ce mă face să-l doresc schimbat,

poate m-aş fi trezit acum în alt pat, cu alte visări, visând la alte clipe, mai grandioase… poate…

Vântu-mi adia uşor… glezenele-mi tremurau, pantalonii îmi fluturau la fel de mândrii ca steagul Americii, stăteam la o răscruce de drumuri. În faţă… era viitorul… în spate… era trecutu-mi. În stânga era drumul în construcţie – şi nu m-aş risca dacă-i Cabinetul Boc la guvernare, asta ar fi însemnat s-aştept două condamnări pe viaţa ca să fie gata şi el, iar în dreapta era Boc şi cei 10 km de autostrada făcuţi într-un an. Alegerea era destul de uşoară, de-ntors… m-aş întoarce, dar numai ca să schimb câte ceva, să fac ca totul să fie aşa cum mi-aş fi dorit să fie, dar şi-aşa n-aveam nicio garanţie ca mana destinului, ca mana Băncii Naţionale la cursul euro, n-ar fi intervenit şi-ar fi făcut tot cum ar fi vrut el, adică aşa cum ar, trebui să fie; nu-mi rămânea decât să mERG ÎNAINTE.

Dilematice-s visele… parcă-ţi pun în faţa mai multe variante, dar de fapt, exista numai o singură varianta care-ar putea fi aleasa, celelalte sunt doar de formă. Şi, totuşi, oricât de mare ar fi fost tentaţia sa mă întorc în timp, mi-era teama sa nu dau totul peste cap, să nu cumva să intervin şi să fac totul anapoda. Să vreau să fac ceva bine, şi să iasă, de fapt, ceva rău, adică prin intervenţia mea să nu produc pagube mai mari decât prin lipsa intervenţiei. Aşa ca mai bine-mi văd de drumul, şi-aşa cum spune şi Biblia „drumul cel drept e drumul cel bun, deci ÎNAINTE.

Exista ceva, ceva de care mulţi uita şi care nu iartă niciodată, şi aici nu mă refer numai la Judecata de Apoi, ci mă refer la Karma. Da. Nemilioasa Karma. Ea înseamnă acţiune. Acţiunea reîntoarcerii acţiunilor tale… cu aceeaşi intensitate. Şi nu trebuie să mă gândesc la ceva rău când pomenesc de Karma. Karma… tind să cred că este efectul acţiunilor noastre din trecut ce se răsfrâng asupra noastră într-un viitor apropiat sau îndepărtat, în viaţa actuală sau în alta viaţă.

Deci, prefer să fac mai mult bine decât rău, să-mi încarc destinul pozitiv. Asta presupune să nu facem bine numai pentru noi, ci să facem bine tuturor, cu fiecare

ocazie pe care o avem la dispoziţie. Şi nu e de mirare ca unii ce fac numai bine sunt răsplătiţi cu rău… e posibil ca răul cu care sunt răsplătiţi să fie un rău din alta viaţă a lor, una anterioara.

Meditez asupra vieţii de până acum – regret şi nu regret, în acelaşi timp, asupra celor întâmplate. Am luat, la momentul respectiv, deciziile care mi s-a părut mie corecte fata de împrejurările date. Deciziile pe care le luam au în vedere, n factori ce trebăluiesc prin creierul nostru la momentul în cauză. De multe ori suntem superficiali şi ne gândim doar la efectele pe care acea hotărâre le are asupra viitorul imediat apropiat, şi ne scapă efectele pe termen lung. Dar ce vina avem noi în toate astea? Suntem uneori pusi în faţa unor decizii destul de importante ce trebuie luate în fracţiuni de secunde, în nanosecunde, când presiunea exercitata asupră-ne este uriaşă. Aici se face diferenţa între oameni. Şi nu e ceva special la oamenii care iau decizii bune.

De ce? Pur şi simplu oamenii ce iau decizii bune au avut mai mult unoroc, sau poate mai multă inspiraţie. Poate au experienţe în plus, poate au fler sau poate au doar un noroc chior. Nu cred că exista vreo reţetă pentru Succes! Succesul vine dintr-o karma favorabila şi decizii bune luate în momente de criza, adică decizii luate cu fler. Mai simplu… omul potrivit la momentul potrivit şi în locul potrivit. Cum vine asta? se-ntreabă unii. Astfel: cum se explica ca unii oameni cu un succes teribil, o ascensiune uimitoare, cad la fel de repede precum au urcat. Au uitat cumva ei reţeta succesului? Nu! Karma nu le-a mai fost favorabila.

Aşa cum nu i-a fost favorabila Karma prietenului meu bun, Costy, Dumnezeu să-l odihnească-n pace. Una din trupele semnate la casa noastră de discuri a fost atât de impresionata de moartea lui încât a legat nişte cuvinte cum nu se poate mai frumos… pentru amintirea lui…

Adio, prietene…

„De data asta am să mă gândesc numai la mine

Mi-aş dori să încetez să mă mai gândesc la ziua de

mâine

Mi se pare mie sau lucrurile nu sunt aşa cum ar trebui să fie?

Dar, ce-tipasa ţie ca eu sunt actor într-o tragi-comedie?!

Prietenul meu Costy e mort de mult dar îi păstrez amintirea vie când *mi-a dat Enna vestea totul s-a transformat în tragedie* când *i-am cerut numărul tău surorii tale şi mi-a spus că ai murit Mi-era gre*u să *mai respir, camera se-nvârtea şi timpul parca s-a oprit încă-mi mai aduc aminte cum ne-am petrecut noi nopţile Semnam condica în k net şi cică ne căutăm jumătăţile*

Ma gândesc ca tu n-ai avut ocazia să-ţi trăieşti visele Nu este drept că nu ai apucat să-ţi duci la capăt zilele Am să fac tot ce fac pentru tine ca să-ţi onorez numele îţi promit că nu am să le accept nenorociţilor glumele Am să-ţi cinstesc numele tău la fiecare sticla de bere în fiecare duminica am să-ţi aprind cate o lumânare Am să te port în inima mea acum şi pentru totdeauna încă mă mai gândesc la tine aşa cum mă gândesc la…

Într-una din zile am dat peste o agenda mai veche prăfuita Am dat peste numele tău şi privirea mi-a rămas aiurita ochii mi s-au înnegrit iar de atunci n-au mai fost la fel serile Viaţa poate mi te-a luat, dar n-a putut să-mi şteargă amintirile încă mai văd în jurul meu şi *astăzi de la tine semne îţi jur că nu am să te uit vreoada în viaţa asta… prietene…*

Îmi este dor de tine şi parca nimic din jur nu-mi mai convine

Încă mai sper ca este-o gluma şi poate am să te revăd şi mâine…”

Da, aşa şi este, precum e scris, aş vrea să cred că este-o gluma proasta şi poate am să-l revăd…!

Poc-poc! Trooosc!

Pleosc!

Ma trezesc cu o dansatoare peste mine care încerca cu disperare să mă trezească…!

Ce e? Ce se-ntâmplă? De ce mă pălmuieşti, perversa

mica? Ai chef de joaca?

Şi dintr-odata-i văd moacă-n construcţie a corbului cu figura lui panicata care nu-mi suna a bine.

Trezeşte-te, animalule! Şedinţa începe în 10 minute şi tu puţi mai rău decât Cocolino!

Linişte-te, tilicarule! În 5 minute sunt ca şi gata! Şi dă-ţi moaca asta la o parte, că-mi strici ziua!

Mars mai repede la baie, că-ţi sparg mutra cu bată!

Sunt ca şi gata!

Şi aşa a şi fost, am făcut cu viteza luminii dus şi m-am îmbrăcat cât ai zice, peste\ Tot ce-mi fugea prin minte era succesul pe care-l întâmpinăm şi pe care nu-l puteam refuza. Şi nu mă putea împiedica o mahmureala din a mi-l putea aduce aproape!

Şi alergam toţi, alături de tot staff-ul nostru de consilieri, translatori, ca la un adevărat maraton. Fiecare secunda era iminenta, arabii sunt cunoscuţi drept oameni punctuali, care nu suportau niciun minut de întârziere. Şi era teribila scena văzută din exterior… mi-o şi imaginez în slow-mottion, Corbul cu o figura încruntată, alergând ca un barzoi, puteai vedea capătul holului printre picioarele lui deloc paralele, consilierele-porno, agitându-se, cu ţâţele mai mult prin aer decât în sutiene, care, erupeau’ din decoltee ca nişte vulcani, îşi trăgeau de fustele-mini, în zadar! Aveam nevoie de ele ca de aer, şi nu mă refer la translaţie, ci la atenţia pe care trebuiau s-o distragă, aveam nevoie ca arabii să fie concentraţi la orice altceva decât afaceri… aveam nevoie de ceva care să ne aducă avantajul.

Alergând contra-cronometru, timpul trecea în reluare, simţeam că ne învârtim în cerc şi că n-o să mai ajungem vreodată în sala de conferinţe, aveam impresia c-am trecut pe lângă ea de câteva ori, holurile păreau nesfârşite, chiar adevărate piste de alergat. După îndelungi eforturi… am ajuns în faţa sălii de conferinţe exact la tanc! Acolo ne aştepta formaţia Dj’s, aranjaţi, dichisiţi, miroseau numai Paco Rabanne 1 million, Omnia de la Bvigari, The One de la Dolce & Gabbana, coafurile le

fluturau ca-n reclamele Pantenne, ţinuta impecabilă. Noi, ciufuliţi, cu burbonele de transpiraţie pe frunte, fetele ameţite, privirele încleştate, pierdute… Aveam, totuşi, ceva în comun toţi: BANII! De la iarba şi dolarii toată lumea vedea verde-n fata.

Da, verde e culoarea noastră preferata. Nike Air Max verzi, Bvigari Omnia Green Jade – Verde, Adidas Green Eco Friendly Shoes – verzi, Benjamin Franklin – verde (100 de dolari), iarba verde… de acasă.

Ne-am salutat toţi respectuos, cei de la Dj's neputându-se abţine, îşi frecau mâinile iscoditor, cu nişte fete de mici diavoli, le vedeam privirile verzi cum sclipeau de mi-aş fi putut face mustaţa în oglindirea lor. Aveam, bineînţeles, laolaltă, un rânjet prostesc, cocălaresc, de copii crescuţi la tara, care nu s-au mai spălat de la Botez – ţinând cont de transpiraţia ce-şi făcea simţită prezenţa.

Niciunul din noi nu avea curajul să spargă gheata şi să intre în sala de conferinţă… toţi găseam câte un pretext…

Intra corbule, un ţi-e tupeul de fata mare? Haha

Tu vorbeşti, David? Eşti tare ca femeia la telefon!

Atunci să intre the Dj's, ca tot is ei vedetele, ce pana mea?!

Noi n-am fi pana aici fără dumneavoastră! Deci, aveţi onoarea!

Hai, şefule, intra! Ca întârziem şi zboară contractul în aer! Ma roagă frumos o doamnă translatora cu care natura a fost foarte darnica. Mă uitam în sânii ei ca un câine-n friptura.

Bine, bine, hai c-o fac şi p-asta, dar pentru asta blonda pune savarina la bătaie!

Hahaha – se auzi în cor în spatele meu.

Hai, şefu'! Acum ţi-ai găsit să faci glumitze! Ştii doar că-s o credincioasa din fire!

Dacă tu eşti credincioasa, blonduţza lu' tata, atunci muia-i rupta din rai.

Hahaha! i-auzeam pe porci râzând cu lacrimi.

Hai, curaj, fraţilor! Să pornim la război! Asta-i pofta

ce-o poftim! Bogaţi să fim, lua-ne-ar naiba de simpatici ce suntem! vorbisem eu ca un adevărat Mihai Viteazu, îmi mai lipsea un cal şi securea care s-o ţin în mâna în direcţia arabitzoilor împuţiţi.

Cu un gest discret bat la usha, îmi iau un aer de om serios, îmi dreg vocea pentru o secundă şi aştept să mi se răspundă. Mi s-a răspuns că pot intra, aşa că am deschis uşa cât am putut de elegant, n-am invitat doamnele să intre mai întâi, ar fi fost o insulta pentru arabitoi care considera femeiele nişte accesorii şi în cultul lor religios bărbatul are întâietate, nu exista egalitate între sexe, exista bărbatul şi atât.

Aşa că l-am luat pe corbul de mânecă şi l-am băgat în faţa şi l-am şi auzit în şoaptă spunând:

Te-n gura, muila!

Poftiţi, domnule? A fost întrebat de către un arab.

Bine v-am găsit, stimabililor!

Bine-aţi venit în umila' noastră casa! Simţiţi-vă ca acasă!

Ne vom da toată silinita în acest sens, domnii mei! Adaug eu, imediat după ce intru.

Vă rugăm să luaţi fiecare câte-un loc!

Ce-a spus, şefu'? mă-ntreabă un bodyguard.

Ia ceva tare-n cur, animalule!

Aşa să zică, şefu', mi-aş pl în ficaţii lor!

Şi imediat după noi s-au aşezat şi doamnele, care-au înţeles ideea ca… fiind pe teritoriul lor trebuia să respectăm regulile lor, deci trebuia să fim nişte misogini şi ele trebuiau să fie umile. Cei de la Dj s-au venit ultimii, dar nu şi cei din urmă, bineînţeles, pentru c-au fost aplaudaţi mai ceva decât Barack Obama. Cei de la Dj s-au făcut o scurta reverenţa în faţa tuturor, aşa cum se cuvenea, de fapt, să răspundă neaşteptatului entuziasm ce-l citeam pe chipul jegos al arabitoilor.

Puteţi să ne cântaţi ceva live? au strigat la unison gazdele.

Da cum! Hai să-i dăm drumul! Puteţi să bateţi puţin din palme ca să ne fie mai uşor şi noua…

Şi am început toţi să batem din palme un tempo arhicunoscut şi aşteptam să vină versurile, să ne cânte şi să ne-ncante urechile…

You know I know how

To make em stop and stare as I zone out

The club can’t even handle me right now

Watchin you I’m watchin you we go all out

The club can’t even handle me right now (yeahhhhh)

The club can’t even handle me right now (yeahhhhh)”.

Şi e ciudat să vezi arabii să danseze pe-un house cu influente dance, e chiar jenant! Dar, dacă lor le place, n-am ce le face!

Parca şi aud arabitoii: Mai, în bula mia, mai! Ce bine zuna pieza azda, bana şi gamila da din gab pe ea, să-mi bag bula, mai!

Ma uit la Corb, el se uita la mine şi parca ne spuneam numai din priviri: Am făcut-o şi pe-asta! Am reuşit, da!

Şi n-a fost uşor… nu, nu a fost deloc.

Cei de la Dj’s s-au oprit din cantat, iar arabitzoii nu se mai opreau din aplaudat, îi şi vad ca pe nişte foci care dau din labe frenetic.

La un moment dat arabii s-au schimbat la fata…

Ma uit spre corb, el spre mine cu o privire mirata. Parca cerul s-a întunecat dintr-odată, atmosfera s-a tensionat, liniştea s-a lăsat în sala, auditoriul s-a ascuns după cortina.

Cu un gest ezitant spre căpetenia arabilor, îl întreb pe capo di tuti capi al arabilor:

Ce z-a indamblat, mai? Nu mai blage la dine cum ganta în bula mea?

Arabitoiul şef dintr-odată s-a încruntat, s-a uitat spre tavan (probabil a vrut să se uita spre cer gască, dar s-a lovit de tavan), mi-a aruncat o privire de nfhh şi a bătut cu pumnul în masa. În secunda doi a început să ne cerceteze cu privirea pe toţi, ne scana din cap pana în picioare… la fete se oprea cam des în zona bustului… îl înţeleg… şi eu

aş fi făcut la fel e

A ridicat mana în sus şi a început să ţipe: Alllaaah!

— I-am zis, stai prietene, că nu suntem în avion şi nu ne apropiem de world trade center!

După ce a strigat puternic Allah, toţi bodyguarzii lui ne-au înconjurat, toţi şi-au scos armele şi le-au îndreptat spre noi, şi au venit şi forte suplimentare pe uşa. Asta mă făcea să-mi amintesc de bancul cu Chuck Norris… şi i-am spus stop! Ştii bancul cu Chuck Norris? Atunci le-a făcut semn jigodiilor să lase armele jos.

Gare, mai?

Chuck Norris la un moment dat se întâlneşte cu 10 mii de tâlhari. La care Chuck Norris le spune: Aţi belit-o! V-am înconjurat!

Hahaha! Aţi belit-o! Hahaha! De rog, mai, obrejde-mă! Aighe mine, mai! Gata, gata! Acum stop! Toată lumea la pământ!

Ce s-a întâmplat, domnul meu? îi spun eu neînţelegându-i mania!

Îmi zunteţi zimpatici, za nu mă înţelegeţi grejit! Dar am ceva de imbartit ceva cu dine, mai, David! Dar pentru asta trebuie să plătească toţi! Toţi! Ai înţeles, mai?

N-am înţeles, mai, animalule! (citat după stimabilul domn Ion

Iliescue

Va urma…